

ILLUSTRERET BUNKER

Tekst | Casper Dall

REKTORJAGT

Headhuntere skal finde ny rektor

Bestyrelsen har sat arbejdet i gang med at finde en ny rektor til at lede Danmarks Journalisthøjskole fra 1. april.

Nu er det med at passe på ude i den danske mediebranche. Snart bliver der sendt jægere ud for at prikke til egnede rektorkandidater. På et bestyrelsesmøde i sidste uge blev det besluttet at hyre et headhunterfirma til at finde den nye rektor for Danmarks Journalisthøjskole. En stilling, der bliver ledig fra 1. april, når nuværende rektor Kim Minkes kontrakt udløber.

"Vi har valgt at bruge et headhunterfirma, fordi der sikkert sidder nogen i mediebranchen, som kunne være interesseret i jobbet som rektor på Danmarks Journalisthøjskole, men som ikke selv tænker på at søge", siger formand for DJH's bestyrelse, Lisbeth Knudsen, og uddyber: "Derfor kan det være nyttigt, at det er en ekstern person, der kontakter vedkommende. På den måde bliver kontakten mere uformel i første runde, og de føler på den anden side heller ikke, at de allerede har fået jobbet, som hvis det nu eksempelvis havde været mig, som havde taget kontakten," siger hun.

Skal gå forrest

Lisbeth Knudsen tager i denne uge kontakt til tre headhunterfirmaer for at finde ud af, hvem der skal have jobbet.

"Vi vil lægge vægt på, hvilken metode de vil bruge til at headhunte en kandidat samt økonomien. Vi har ikke de samme økonomiske midler til rådighed, som store firmaer har", siger hun.

Derfor har bestyrelsen også nogle klare ønsker til den kommende rektor.

"Vi vil lægge meget vægt på, at personen har solid journalistisk erfaring. Personen skal være et journalistisk fyrtårn. I bestyrelsen tror vi, det er vigtigt, at personen kan være inspirerende og motiverende både overfor undervisere og studerende," siger Lisbeth Knudsen.

Og de ønsker bliver bakket op af formanden for De Studerendes Råd, Martin Justesen.

"Det er vigtigt, at den nye rektor har visioner på fagets og skolens vegne. Vedkommende må også gerne have en masse ideer og være klar til at gå forrest og skabe en god stemning

på skolen," mener han.

For de studerende er det ikke et ønske, at den nye rektor skal være en kendt journalist, der optræder i ugebladene.

"Den nye rektor skal være kendt for sin journalistik. Det skal være en eller anden, som vi kan se op til. Det behøver ikke være en Ulla Terkelsen-type. Vedkommende må gerne være mindre kendt, men skal have lavet nogle fede journalistiske ting," siger Martin Justesen.

Måske en udlænding

Stillingen som rektor på Danmarks Journalisthøjskole vil også blive opslået via skolens store, internationale netværk. Dermed åbner bestyrelsen op for muligheden for, at en udlænding kan blive rektor.

"Vi vil gerne åbne op for muligheden for, at den nye rektor kan være en udlænding, hvis en udlænding kan bidrage med inspiration til skolen," siger Lisbeth Knudsen og tilføjer:

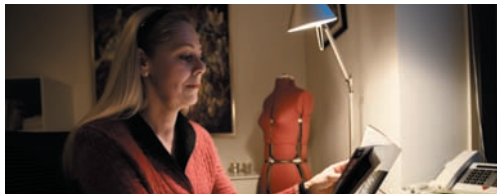
"Vi vil gerne fremstå som en skole med et internationalt udsyn, så vi mener det skam alvorligt med en udlænding."

Et eventuelt internationalt snit over den kommende rektor vækker ikke begejstring hos de studerende.

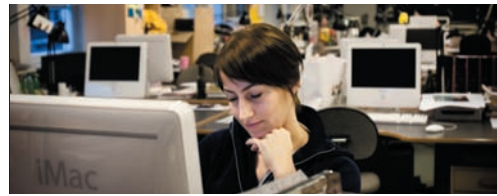
"Hvis en udlænding er den bedste til stillingen, så må det være sådan. Men umiddelbart er jeg skeptisk. Jeg har svært ved at se, at der skulle være kandidater fra udlandet, som slet ikke kender Danmark og det danske uddannelsessystem, som kunne være interesseret i at blive rektor," siger Martin Justesen.

Det endelige jobopslag er parat i starten af januar. Det er altså ikke lang tid, headhunterne får til at finde en rektor. Derfor kan det blive nødvendigt med en nødplan.

"Det er et stort spørgsmål, hvornår en ny rektor kan træde til. Det kommer an på, om vedkommende har en lang opsigelse. Men vi håber, at vedkommende kan være klar til 1. april, når Kim Minke stopper. Ellers vil vi konstituere en rektor," forsikrer Lisbeth Knudsen

portræt **HEJ HANNE!**
3 Receptionsdamen spiller golf

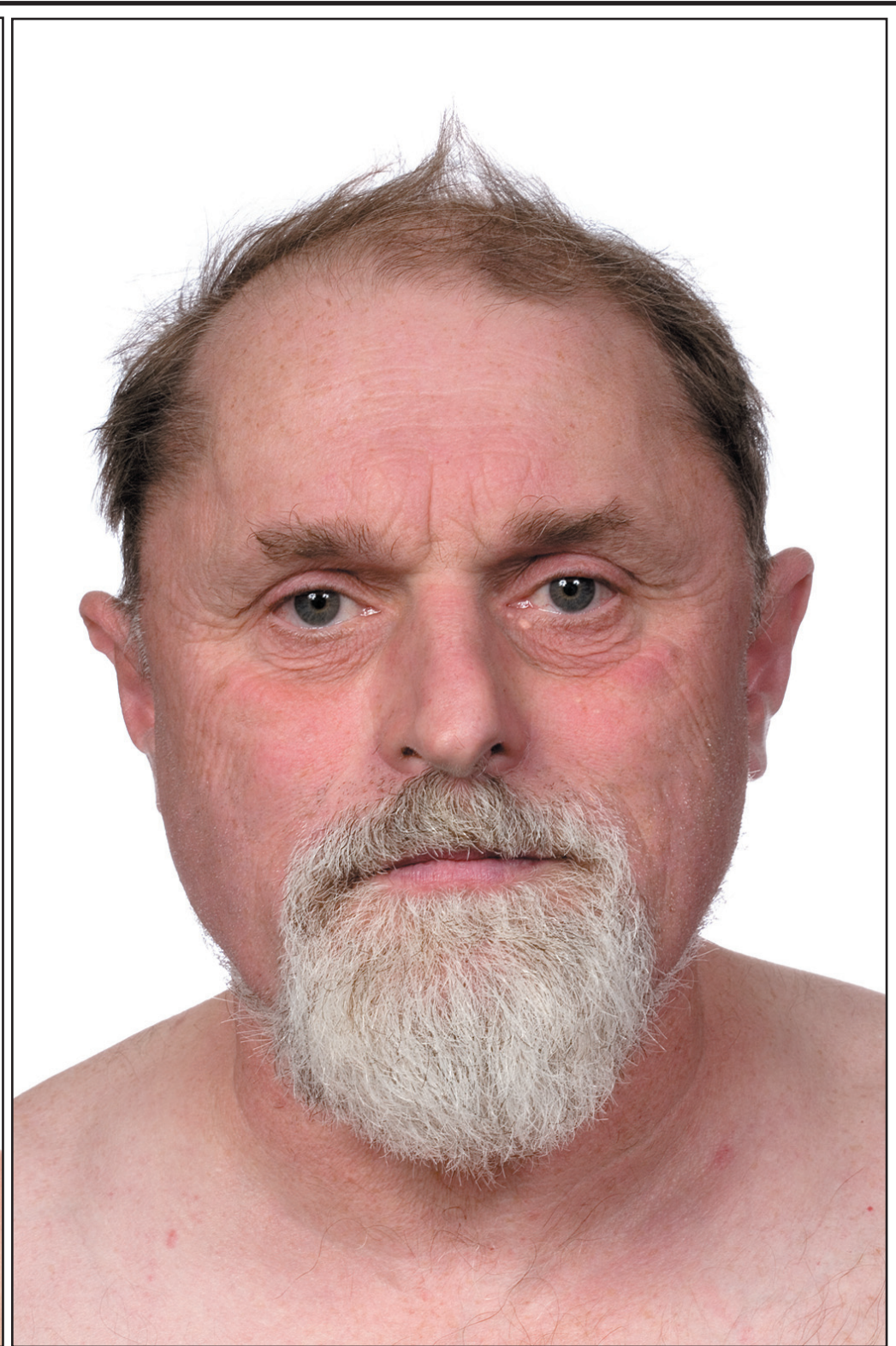
fusion **BAG FACADEN PÅ DGH**
9 De er faktisk slet ikke så farlige

århus **NICK CAVE PÅ DANSK**
10 Ny musical på Aarhus Teater

party **PÅ GYNGENDE GRUND**
14 Væk med fordomme om Broen

101 mænd

Dreng, fyre, mænd. 101 mennesker af hankøn har Sofia Wraber og Nanna Kreutzmann fotograferet til deres fagspeciale. De repræsenterer hankønnet fra fødsel til 100 år.

side 8

Tekst | Peter Korsgaard Rundspørge | Pia Buhl Andersen

RUNDSPØRGERESULTAT

Studerende danner fælles front med ansatte

Vi støtter ikke op om bestyrelsens fusionsforslag. Ikke fordi vi er bange for at fusionere, men fordi vi helst ser, at det bliver med Aarhus Universitet. Sådan lyder budskabet fra hovedparten de 367 studerende på DJH, som har deltaget i Illustreret Bunkers rundspørge.

De studerende modsætter sig DJHs bestyrelses fusionsforslag og stiller sig således side om side med de ansatte i kampen mod fusionen. 61 procent støtter ikke op omkring bestyrelsen fusionsplaner med Den Grafiske Højskole, mens kun 19 procent er på bestyrelsens side. Det viser den rundspørge, som Illustreret Bunker har foretaget blandt de studerende.

"Jeg er glad for, at der er så mange studerende, der deler vores opfattelse og bekymring omkring fusionsforslaget," siger Søren Dalsgaard, som er tillidsmand for de ansatte på DJH.

Søren Dalsgaard håber, at undersøgelsen kan få Ditte Elnif, som er de studerendes repræsentant i bestyrelsen, til at skifte mening.

Det afviser Ditte Elnif dog blankt:

"Vi er så langt i processen, at jeg ikke mener, vi kan stoppe. Det ville være utroværdigt, hvis jeg uden virkelig tungtvejende argumenter pludselig ændrede mening," siger Ditte Elnif og fortsætter:

"Jeg lytter selvfølgelig til undersøgelsen og tager den alvorligt, men jeg synes også, at der er så mange bekvæmligheder, som ikke kommer frem i sådan en rundspørge. Så jeg ved ikke, om man skal tage de 61 procent så alvorligt."

Vilde med uni

Generelt er de studerende ikke bange for at fusionere. Faktisk vil 54 procent foretrække en fusion, hvis der blot bliver lavet en model, som de finder tilfredsstillende. Kun cirka en fjerdedel vil foretrække, at DJH fortsætter uden en fusionspartner.

Men det er altså ikke et ægteskab med Den Grafiske Højskole, som får de studerende til at foretrække en fusion. Det er derimod et partnerskab med Aarhus Universitet, som trækker 62 procent af de studerende ser helst, at fusionen bliver med Aarhus Universitet.

"Jeg synes, det er interessant, at så mange støtter en fusion med universitetet. Det er jo ikke det, Ditte Elnif har sagt i bestyrelsen. Jeg tror, det har været meget svært for Ditte Elnif at vide, hvad hendes bagland mener," siger Søren Dalsgaard.

"Det er ikke den melding, jeg har fået fra De Studerendes Råd og Kaj. De har ikke sagt nej til fusionen. Det har de studerende heller ikke," siger Ditte Elnif, som understreger, at debatten har kørt i mere end et halvt år, og at de studerende

har haft god tid til at ytre sig om fusionen.

Stridigheder om navn

Et klart stridspunkt i debatten har været det navn, som bestyrelsen har lagt op til, at fusionen ville få. "Danmarks Mediehøjskole" er ifølge de ansatte ikke et passende navn. Især det, at ordet "journalistik" ikke indgår i navnet, har vakt harme hos de ansatte, og de studerende er enige. 59 procent mener, at det er meget vigtigt, at ordet "journalistik" indgår i navnet, imens kun 2,3 procent ikke finder det vigtigt.

Til det navn, som bestyrelsen har foreslået, er der ligeledes stor modstand hos de studerende. På en skala fra et til fem placerer 65,2 procent sig på de to mest utilfredse trin.

Bestyrelsesformand på DJH, Lisbeth Knudsen, har allerede taget kritikken til

sig og lover, at fusionen vil få et andet navn:

"Jeg er helt sikker på, at ordet "journalistik" vil komme til at indgå i det nye navn. Om det så bliver "Højskole for journalistik og medier", eller nogen andre kommer på et andet godt navn, ved jeg ikke. Men budskabet fra de studerende er gået igennem," fastslår Lisbeth Knudsen.

Dårlig kommunikation

Lisbeth Knudsen ser dårlig kommunikation som en af hovedårsagerne til den megen modstand, som fusionsforslaget møder.

"Informationsmæssigt har vi ikke forklaret det godt nok. DJH skal fortsætte det tætte samarbejde med Aarhus Universitet efter en fusion med Den Grafiske Højskole," siger Lisbeth Knudsen:

"Der er behov for mere

information, så vi kan få forklaret, at det ikke er et "enten-eller" til universitetet," siger hun.

Lisbeth Knudsen fortæller, at samarbejdet om kandidatuddannelsen vil fortsætte, ligesom der heller ikke vil blive pillet ved de andre ting, som Aarhus Universitet og DJH har gang i.

"Vores samarbejde med universitetet ryger ikke ud, fordi vi fusionerer med Den Grafiske Højskole," siger hun:

"Vi har gjort os den erfaring omkring fusionen, at bestyrelsen skal være mere synlig. Vi påtager os naturligvis et ansvar, og vi vil være mere aktive for at komme i dialog."

LEDER

Mere format

Et journalistisk fyrtårn. Og gerne krydret med masser af visioner og viden om uddannelsessystemet. Det lyder som ren utopi. Men ikke desto mindre er det, hvad et headhunterfirma vil blive bedt om at skaffe til DJH – gerne inden 1. april.

Det kræver sin m/k med masser af format at leve op til de høje og ambitiøse krav, som bestyrelsen stiller til en ny rektor. Det er forfriskende at opleve, at bestyrelsen er fremsynet og visionær, når det gælder den fremtidige ledelse på skolen.

På forsiden indrømmer DJH's bestyrelsesformand, Lisbeth Knudsen, at bestyrelsen ikke have været gode nok til at kommunikere sit budskab omkring fusionen ud. Det handler om format. Hvorfor findes der ingen pressemeddelelser af nyere dato på skolens hjemmeside? Hvorfor er budskabet om fusionen ikke blevet spredt via skolens mange maillister, der ellers bliver brugt lystigt til meget andet mere eller mindre irrelevant spam? Det kan virkelig undre, at en skole, der uddanner folk til at kommunikere, selv er så rystende dårlig til at informere om væsentlige beslutninger.

Vel er det vores pligt som journalister at søge den nødvendige og relevante information, hvis vi ønsker at danne os et overblik. Vi skal foretage den obligatoriske research. Men skolens hjemmeside er ikke ligefrem sprængfyldt med opdateringer. Ved redaktionens deadline var sidste referat fra et bestyrelsesmøde, der var tilgængeligt via hjemmesiden, dateret 12. september i år. Der er efter redaktionens oplysninger holdt mindst to bestyrelsesmøder siden den dato, men referaterne fra dem kan man kun komme i besiddelse af ved at søge aktindsigt. Det er ganske enkelt ikke godt nok. Desuden er en stor del af punkterne på de tilgængelige dagsordener lukkede punkter. En uskik fra den kommunale verden, hvor selv de mindste sager bliver lukket for offentligheden.

Hvorfor går DJH's bestyrelse ikke forrest og viser vejen, så både studerende og medarbejdere på institutionen har mulighed for at danne sig et overblik?

Lisbeth Knudsen lover at gøre tingene bedre fremover. Det tegner godt for fremtiden. Det er også glædeligt, at bestyrelsesformanden er interesseret i at diskutere uddannelsens kvalitet med de studerende. Var den dialog skabt for få måneder siden, havde Illustreret Bunkers rundspørge blandt de studerende sikkert ikke givet samme resultat. Rundspørgen viser, at over 90 procent af de studerende synes, fusionsdebatten er relevant og interessant for dem. Men samtidig bakker flertallet ikke op om bestyrelsens fusionsforslag med Den Grafiske Højskole. Flertallet ønsker en fusion med Aarhus Universitet, men den kommende fusion vil ikke udelukke et samarbejde med universitet. Og det er bestyrelsen nødt til at holde fast i. Selvfølgelig skal DJH ikke ligne hverken journalistuddannelserne på SDU eller RUC. Vi skal være håndværkerne, mens de andre kan være nok så akademiske.

I ni år er Illustreret Bunker udkommet i tabloidformat. Nu går vi mod strømmen. Vi eksperimenterer. Vi udfordrer os selv. Vi går ud over formatet. Lige nu sidder du med den første udgave af Illustreret Bunker i broadsheet – nogensinde.

Om det bliver den sidste, må den nye redaktion bestemme. Den gamle redaktion takker af – og overlader scenen til: Marie Kirstine Rønde, Pia Buhl Andersen, Laust Johan Delauran, Martin Justesen og Jeppe T. Findalen (ansv. redaktør), mens ansvaret for billeder ligger hos Valdemar Jørgensen og Michael Bothager.

Glædelig jul!

Den gamle redaktion

ib@mail.djh.dk

Tekst og foto | Sanne Vils Axelsen

Allee der Kosmonauten. Rainar og Rigina Landgraff bor på i den tidligere øst-bydel, Marzahn i Berlin. Bydelen var med sine betonblokke en af DDR-socialismens stoltheder. Siden Murens fald har bydelen opnået fysiske forbedringer samtidig med sociale forringelser. Fællesskabet er ikke længere synligt i bydelen. Indenfor i opgangen passer naboerne fra det gamle DDR stadig hinandens blomster og får sig en øl og en sludder, men de nye beboere lærer de ikke at kende. Det sociale var indlejret i betonen - i boligområdet. Man kendte de fleste, og man vidste, hvad folk lavede. "Nu er der meget mere anonymt," siger Rigina og Rainar.

Tekst | Casper Dall

STUDIEREFORM

Et refleksionsbånd. En dag i hver uge på 7. semester, hvor der er tid til refleksion. Ikke blot over egne journalistiske produkter, men ligeså meget den verden, vi som studerende skal ud at virke i, når uddannelsen er gjort færdig.

Det er blot en af de tanker, som fire udvalgte under reformgruppen i øjeblikket arbejder med omkring omlægningen af 2. delen på journalistuddannelsen.

"Det er vores tanke, at refleksionsbåndet blandt andet skal indeholde den undervisning, som de studerende i dag får i forløbet medieteorier, og så kunne det for eksempel være elementer hentet fra fag som sociologi, antropologi eller historie. Og det skal ikke være teori for teoriens skyld. Sigtet er, at det skal gøre de studerende bedre til at reflektere over, hvad de skriver om, og føre til bedre journalistik,"

Ny andendel tager form

Når det nuværende tredje semester i efteråret 2008 vender tilbage fra praktik, ser det sidste år på DJH anderledes ud, end det gør nu.

siger Henrik Berggreen, leder af 2. delen.

I dag består 7. semester af mediespecialer, hvor der er mulighed for fordybelse i de enkelte medier, et forløb i medieteorier samt et semesterprojekt med afsluttende eksamen.

"Mediespecialerne bibeholdes, men planen er, at de undervejs vil blive afbrudt af undervisning på tværs af specialerne. For eksempel "research på højt niveau" eller "interview på højt niveau". Tanken er så, at de studerende kommer tilbage

til mediespecialerne og kan bruge nogle af de ting, de nu har lært, siger Henrik Berggreen.

"På den måde vil vi forsøge at bygge videre på den viden, som 1. delen har givet de studerende," siger han.

Det afsluttende semesterprojekt vil blive bibeholdt.

"Vi oplever nogle fantastiske semesterprojekter. Vi håber, de kan blive endnu bedre med de ændringer, vi foretager," siger Henrik Berggreen.

Vil have fordybelse

Også 8. semester står over for forandringer. Der vil naturligvis stadig være en afsluttende hovedopgave, som skal laves. Men inden bliver 10 ugers fagspecialer måske erstattet af tre ugers undervisning og syv ugers projektperiode, hvor de studerende får mulighed for at fordybe sig i et område og være med til at videreudvikle det - eventuelt sammen med et medie. Områderne kunne for eksempel være: udenrigsjournalistik, sportsjournalistik og informationsjour-

nalistik.

"Vi går efter fortsat at give de studerende mulighed for at fordybe sig i både et medie og et fagområde. Og det gør vi blandt andet, fordi vi oplever, at det er det, de studerende efterspørger, når de kommer tilbage efter et hæslæsende praktikforløb", siger Henrik Berggreen.

Ikke forsøgskaniner

Arbejdet med reformen af 2. delen har stået på siden foråret i år, men først efter sommerferien kan der

rigtigt gang i arbejdet. Det er planen, at de fire udvalgte skal være færdige med deres arbejde til januar, hvorefter detaljarbejdet med hver enkelt undervisningsuge går i gang.

Henrik Berggreen lover dog, at det nuværende tredje semester ikke skal være "forsøgskaniner" på alle de nye initiativer på den reformerede 2. del.

"Jeg forventer, at vi stille og roligt prøver nogle af tingene af, inden den endelige reform træder i kraft til efteråret 2008. Det er i hvert fald vores målsætning," siger han.

casperdall@mail.djh.dk

Tekst | Laust Johan Deleuran

Oversigten over DJHs ansatte går under det kækket tilnavn 'forbryderalbummet'. Men bladrer man forsigtigt igennem de aflange sider, er det tydeligt, at der bestemt ikke er tale om snuskede vaneforbrydere. Med enkelte undtagelser tegner der sig derimod et billede af en gruppe mennesker, som tilsyneladende ikke bruger deres penge på BioFirm Lift fra L'Oréal Paris.

Underviserne på DJH er nemlig aldersmæssigt tættere på pensionsalderen end på de studerendes gennemsnitsalder.

Det viser en stikprøveundersøgelse foretaget af Illustreret Bunker. Undersøgelsen dækker underviserne på

200-gangen, som ender med en gennemsnitsalder på 48. Aldersspredningen ligger fra 40 til 60 år. Underviserne er altså i snit dobbelt så gamle som den gennemsnitlige førsteårsstuderende, som normalt er lidt over 23 år.

Lektorerne på 200-gangen synes dog ikke, at det er et problem. Martin Vestergaard fra kontor 214, er med sine 44 år yngre end gennemsnittet. Han mener ikke, at alderen kan være et problem.

"Der er ingen sammenhæng mellem alder og undervisning. For eksempel er Peter Kramhøft på 60 et af de mest energiske mennesker, jeg kender," siger han og fortsætter:

Old School

Lærerne er let dobbelt så gamle som de studerende på DJH, men mener selv, at alderen er ligegyldig.

"Man skal jo ikke være kammerater med de studerende. En vis modenhed er vigtig."

Mange år på DJH

Hvis man gransker lærerne nærmere i furen, er det tydeligt, hvorfor de ikke er

helt unge længere. Først og fremmest fordi de har arbejdet her, og gjort det i de sidste syv et halvt år i gennemsnit. Langt de fleste af lærerne har været ansat her i mindst fem år, med en enkelt undtagelse.

Undersøgelsen vækker blandede følelser hos de

studerende, som Illustreret Bunker fangede på samme gang, hvor undersøgelsen er foretaget.

"Det havde jeg ikke troet. Det er godt nok gammelt. Men hvis vi lærer, det vi skal, og noget vi kan bruge i den virkelige verden, så er det vel i orden. Men jeg kunne godt frygte, at de mistede kontakten med den virkelige verden," siger Mette Voss fra 3. semester.

Pia Buhl fra 2. semester er af en anden mening:

"Det er ikke noget problem," siger hun, og tilføjer, at erhvervsfering er vigtig hos underviserne.

Solveig Schmidt, som har hjemme på 200-gangen, kan heller ikke se problemet.

Hun er selv 52 år, lektor og studievejleder.

"Alderen siger ikke så meget. Den optimale uddannelsesinstitution indeholder mange forskellige typer," fastslår hun og griner.

"I princippet kunne man godt blive ansat her efter hovedopgaven. Så længe det hele ikke er den samme grød," pointerer hun, og understreger dermed vigtigheden af, at lærerne er forskellige typer.

ljdeleuran@mail.djh.dk

illustreret bunker
danmarks journalisthøjskole
olof palme allé 11, 8200 århus n
ib@mail.djh.dk
www.illustreretbunker.dk
mobil 27 20 93 12

redaktionen

casper dall (ansv.)
peter korsgaard
håkon stolberg
christina jensen
stine spejtsberg

casperdall@mail.djh.dk
pkorsgaard@mail.djh.dk
stolberg@mail.djh.dk
christinaj@mail.djh.dk
spejtsberg@mail.djh.dk

kasserer
casper dall

casperdall@mail.djh.dk

annoncer
håkon stolberg

stolberg@mail.djh.dk
21 93 48 92

billedredaktør
Jesper Langhoff
Sanne Vils Axelsen

jlanghoff@mail.djh.dk
sannevil@mail.djh.dk

bagsiden

mie lund tast
stefan buur hansen

bagsiden@mail.djh.dk

illustrationsansvarlig

stine spejtsberg

spejtsberg@mail.djh.dk

forsidefoto

Sofia Wraber og Nanina Kreutzmann

oplæg

1700 eksemplarer 9 gange årligt.
Illustreret bunker uddeles til studerende og ansatte ved djh, til danske redaktioner og deres praktikanter samt til journaliststuderende på sdu og ruc.
citater, billeder og andet materiale fra bladet må kun bringes med udførlig kildeangivelse

tryk

otm avistryk herning-ikast

97 15 66 00

udgivelse

14. december 2006
9. årgang nr. 9 - 1. oplæg

næste udgave

idéudvikling torsdag d. 11. januar 2007 - se opslag
illustreret bunker udkommer næste gang den 14. februar 2007.
deadline for artikler, annoncer og debatindlæg er den 7. februar 2007.

Tekst | Lykke Fabricius Port Foto | Michael Bothager

ET RIGTIGT MENNESKE

Frankofil golfspiller

Informationen på DJH gemmer på en kvinde med hang til golf og et svagt hjerte for alt hvad der er fransk.

"Informationen, det er Hanne."

Uanset hvilken praktisk knibe du sidder i, kan denne venlige kvindestemme helt sikkert hjælpe dig. Hanne Hur Bertelsen er en af receptionens to uundværlige blæksprutter, der jonglerer rundt med telefonomstilling, projektpåtegning og personlig service.

Succes på greenen

Hanne Hur Bertelsen, 49, er bidt af en gal golfspiller. Det har hun været i fire år, og hun er ikke i tvivl om sin bedste oplevelse med golfkøllen i hånden.

"Det var, da jeg skulle tage min driver i brug for første gang."

En golfkølle, der har et stort hoved og som er beregnet til lange slag. En følsom tingest. Den mindste upræcighed og bolden ryger skævt af sted.

Hanne havde sin debut med driveren på en golfbane i Frankrig. Her har hun og hendes mand deres eget lille hus i Provence, perfekt placeret ved siden af en golfbane. Omringet af bjerge, oliventræer med sølvfarvede blade og lavendelbuske.

"Jeg anede ikke, om det ville gå rigtig godt, eller det ville gå rigtig galt."

Det blev dog en succeshistorie. Hanne ramte bolden perfekt, og den fløj over greenen i en flot afrundet bue.

Hanne Hur Bertelsen fortæller indlevende om sin fascination af golfspillet.

INFORMATIONSDAMEN | Ja, Hanne Hur Bertelsen findes også uden for det lille bur, du kender hende fra.

Udfordringen i det svære spil giver en særlig drivkraft, samtidig med at det kan forenes med socialt samvær og naturen.

"Glæden ved at lykkedes giver sådan en stor selvtilfredsstillelse. Men jeg har meget at lære endnu!"

Når det ikke er golfbanen i Frankrig, der lægger

græs til, konkurrerer Hanne og hendes mand gennem 28 år på banerne i Århus Ådals Golfklub.

Flair for sprog

Hanne Hur Bertelsen er oprindeligt uddannet korrespondent med speciale i engelsk og fransk, samtidigt er hun en erfaren kvinde bag

et skrivebord. Det var et vikariat, der fik hende indenfor Journalisthøjskolens fire vægge. Da der siden blev et fast job ledigt i skolens information, var hun ikke sen til at sende en ansøgning. Hanne fik jobbet og har nu været på stedet i seks år. Hun snakker begejstret om sit daglige arbejde.

"Det er meget alsidigt. Jeg snakker med mange vidt forskellige mennesker - både unge og gamle. Samtidigt har jeg altid godt kunne lide fornemmelsen af at yde en hjælp."

Hænderne med de perfekte lakerede negle bevæger sig langsomt foran munden i takt med de velovervejede

svar. Det er netop jobbet mangesidede udfordringer hver dag, der adskiller sig fra hendes tidligere arbejde som korrespondent.

Forgabt i Frankrig

Det franske har Hanne Hur Bertelsen ikke givet afkald på, tværtimod.

"Jeg bliver vist nødt til at indrømme det, som det er: Jeg er jo nok frankofil," Hanne griner.

Hun nyder at have god tid i køkkenet, og så står den på franske specialiteter. Favoritten er Bœuf bourguignon, med et godt glas rødvin til.

Betagelsen af den franske kultur og sproget fik Hanne næsten ind med moder-mælken. Hun boede to år i Frankrig, da hun var barn på grund af farens job. Selvom de atter slog sig ned i Danmark, blev noget af bevidstheden dernede.

"Det er mit fædreland nummer to," fortæller hun.

Bedstemor på franske baner

For fire måneder siden blev Hanne Hur Bertelsen bedstemor for første gang. Hun glæder sig til at få lov til at passe barnebarnet og måske strikke eller sy noget tøj til familiens lille ny. Den seneste kreation er en dåbskjole.

Næste år runder Hanne et skarpt hjørne. Hun fylder 50 år, og det skal selvfølgelig fejres i Frankrig. Her håber hun at kunne få begge børn og barnebarnet med

BO BEDRE | Havudsigten konkurrerer med længslen efter vandrehallenens grå toner

SJÆL | Fritiden fylder Hanne Hur Bertelsen med franske glosier.

KROP | ...og golf i Provence

ud på golfbanen. Kigger vi længere ud i fremtiden, ville Hanne ikke have noget imod at tilbringe mindst lige så meget tid i det franske, som herhjemme.

"Det er vist det, man kalder udenlandsdansk, det kunne jeg sagtens forestille mig," slutter Hanne Hur Bertelsen.

Familien og hendes

glæde ved jobbet på DJH holder hende dog på dansk jord nogle år endnu. Til glæde for dem, og ikke mindst alle os, der nyder godt af hendes erfarne hjælp.

lfport@mail.djh.dk

Tekst | Jeppe T. Findalen Foto | Valdemar Jørgensen

RÅDET FOR STØRRE STUDENTERSIKKERHED

Andrea blev døbt, udstoppet og sendt på vingerne

Der blev valgt en bestyrelse og diskuteret fusion og ny rektor til generalforsamlingen i De Studerendes Råd.

Onsdag den 29. november.

Martin Justesen kigger på sit ur. 10 kander kaffe og fire kander te står klar med tårne af plasticrus og ventur på et rullebord ved hans side. Frøbets auditorium er booket. Lyden er testet. Tælen er forberedt. Alt er parat. Om kort tid skydes en jomfrutur i gang.

Han har i den senere tid - sammen med en gruppe medstuderende - stået for at arrangere den første generalforsamling i De Studerendes Råd.

Han kigger på uret igen. Der er to minutter til det går løs. De fremmødte henter kaffe. Nogle få tager te. Der kommer flere og flere. Fire minutter over sidder 30 studerende bænket på auditoriets blå sæder. Martin Justesen byder velkommen. Mødet er åbnet.

Dagsordenen er klar

Det er hovedsageligt de helt grundlæggende ting, der skal på plads på generalforsamlingen. De fremmødte skal stemme om vedtægter og dernæst vælge den bestyrelse, der fremover skal lede De Studerendes Råd på DJH.

Ind imellem er der placeret en debat med formanden for skolens bestyrelse, Lisbeth Knudsen. En diskussion, der handler om bestyrelsens valg om at fusionere med Den Grafiske Højskole. Et andet af hovedpunkterne er, hvem der skal være Kim

Minkes afløser som rektor.

Hændernes afgørelse

Generelt er der ingen, der indvender noget imod vedtægterne. Folk læser sporadisk de omdelte ark og nikker anerkendende. Det eneste, der bliver taget op, er navnet.

En mindre gruppe i salen mener ikke, at navnet Andrea har nok seriositet over sig. Og hvis det en dag skulle komme så vidt, at Kaj skifter navn, mister den små-humoristiske kobling mellem Kaj og Andrea sin betydning, lyder kritikken.

Her kan en repræsentant fra Kaj imidlertid afkræfte, at det kan komme på tale. Et af argumenterne for, at Andrea skal være navnet i daglig tale på skolen er også for at undgå forvekslinger med De Studerendes Råd på RUC og SDU, påpeger Martin Justesen. Diskussionen dør hen, og forslaget bliver nedstemt ved håndsoprækning.

Nu er det de samlede vedtægters tur. Enstemmigt vedtaget. Det udløser en klapsalve, og rammerne for De Studerendes Råd er omsider på plads.

Formanden ser lyset

Martin Justesen rejser sig og holder tale. Den lyse skjorte er strøget og hans ord er præcise og målrettede.

"Generelt vil vi forsøge at skabe en platform, hvor

SÅ KLAR | Endelig kom hun op og i gang, den kære Andrea.

de studerende kan komme og påvirke noget," siger han.

Han forklarer, at det er vigtigt at vise engagement og være synlige overfor de studerende, så de føler sig repræsenterede. Han opfordrer de til at arbejde

for sagen.

"Indflydelse er ikke noget, man får. Det er noget, man tager. Der er masser af tage fat på," konstaterer han og fremhæver diskussionerne om fusionen og valget af den nye rektor

som områder, der skal arbejdes med i Andrea.

Lisbeth suger til sig

Næste punkt på dagsordenen er Lisbeth Knudsen. Martin Justesen smyger med en kort introduktion

tilbage til sin plads i salen og overlader ordet til den tidligere nyhedschef i DR. Som formand for DJH's bestyrelse kommer Lisbeth Knudsen med et klart mål for sin deltagelse.

"Jeg har glædet mig til

direkte tale. Det er en sjælden lejlighed," siger hun. Hun sidder afslappet ved auditoriets tavle og skuer ud i salen. Hun vil gerne have de studerendes synspunkter på de aktuelle debatter med tilbage i bestyrelsen.

Hun fremlægger bestyrelsens beslutning om at fusionere med Den Grafiske Højskole. Debatten, der blev beskrevet i novemberberetningen af Illustreret Bunker, fylder hovedparten af den time, der er afsat.

"Den fusion bliver ikke til noget, hvis vi går ind i et samarbejde med universitetet. Det er baggrunden for beslutningen," siger hun.

Hun mener, at der er behov for at følge tidens udvikling på mediemarkedet. Her er samarbejdsmulighederne bedst i en fusion med Den Grafiske Højskole.

"Man kan ikke adskille form og indhold. Det betyder, at processerne smelter sammen. Hvis ikke man begynder at forstå det, kommer man i problemer ude i branchen," advarer hun.

De 15 udvalgte

Lisbeth Knudsen pakker sine ting og forlader generalforsamlingen. Det er nu tid til at få valgt en bestyrelse. Der skal vælges 13 menige medlemmer, en næstformand og en formand. Det svarer nøjagtigt til den fordeling, der er opstået på opstillingslisten. Det betyder, at der ikke er

Andrea - De Studerendes Råd

► Hvis du har ideer, spørgsmål eller andet, kan du kontakte Andrea ved enten at maile til dsr@mail.djh.dk eller tage direkte kontakt til en af bestyrelsens medlemmer.

► De 15 medlemmer i bestyrelsen:

1. semester
Jon Bøge Gehlert
2. semester
Martin Justesen (formand)
Solvejg Willum (næstformand)
Peter Korsgaard
Jacob Kaas
Camilla Bjerrekær
Mie Tast
Jeppe Findalen
Tjelle Vejrup
Frederik Pedersen
Tonny Olausen
Bodil Skov Jørgensen
3. semester
Casper Dall
Ditte Haaning
4. semester
Eskil Jølsen

behov for hverken valgtaler eller nervepirrende afgørelser. Det udløser endnu en klapsalve i salen. Nu er alle formaliteterne på plads, og fremtiden for Andrea kan tage sin begyndelse. Mødet er hævet.

findalen@mail.djh.dk

Tekst | Maria Denise Christoffersen Foto | Michael Bothager

IDOL-PORTRÆT

Der er brug for den journalistiske pandabjørn

Mødet med en gammel tv-helt overbeviste Illustreret Bunkers udsendte om, at det faktisk godt kan lade sig gøre bare at være sig selv på skærmen.

"Kære Hans Pilgaard. Du er for sej! Hvis jeg engang bliver bare halvt så go' en journalist som dig, vil jeg være stolt. Du kan noget med mennesker, du formår at være naturlig og få folk til at slappe af, lige meget hvem du interviewer."

Nogenlunde sådan lød det brev, jeg for præcis to år siden satte mig ned og skrev til Hans Pilgaard – min tv-helt. Og Hans skrev tilbage, to sider, håndskrevet og med smiley. Jeg tror efterhånden, jeg har vist det brev til alle med øjne i hovedet.

Nu går jeg selv på DJH. Det er på tide at se, om vingerne kan bære. Så jeg laver en aftale om at interviewe Hans Pilgaard.

Da jeg ringer på hos Nordisk Film, kan han ikke umiddelbart huske, hvem jeg er. "Åh, var det i dag?" Jeg synker engang. Godt, fotografen er med. Han stiller sig i vejen, da jeg skal til at desertere. Der må være en gammel Olsen Bandenkulis, man kan gemme sig i et eller andet sted.

Det handler om nærvær
Pilgaard åbner. Nu er jeg ikke længere ved at løbe væk, selvom han ikke smiler så meget som på skærmen. Han er mere skarp og koncentreret. Og han ryger væsentligt flere smøger, end jeg havde troet. Det er en regnrig dag, og han fortæller mig, at hans energiniveau indimellem følger vejret. Men det er nu ikke helt rigtigt. Ordene vælter ud.

FANKULTUR | Endelig møder Maria sin store journalistiske helt Hans Pilgaard.

Jeg spørger, hvad det er, Pilgaard kan, som gør ham så god til sit job.

"Jeg snakker jo bare med folk. Men det er enormt vigtigt at være til stede. Ikke bare stille folk spørgsmål og

få svar. Du skal have en samtale ud af det. Og jeg ved godt, der sikkert er nogen, der kan stille nogle skarpere spørgsmål end jeg kan, og som sidder på Deadline, og får gæsterne til at ryste på

hænderne. Men jeg tror, jeg kan få nogle andre svar ved at droppe pegefingeren og stille mig mere undrende op. Og spørge "Hvad tænkte du, da du tog den beslutning...?" Det handler om nærvær. Det

er vigtigt, at man har øjenkontakt, at man mener det, man siger – ellers forsvinder det øjeblik, der betyder noget. Det skal komme fra hjertet, og jeg skal mene det, jeg spørger om. Spørgsmålet

skal ikke bare stilles, fordi det står på mine kort."

Fra vagthund til oase
Hans Pilgaard startede på DJH i 1984. Dengang havde han en idé om, at han ville

TIDLIGERE DJH'ER | Hans Pilgaard ville være vagthund, da han i 1984 startede på DJH.

være vagthund og vælte regeringer. Han ved godt, at den genre, han i dag arbejder med på Go'aften Danmark, er lidt blødere. Men der finder han sig faktisk godt.

"På journalisthøjskolen er der nok en opfattelse af at det, jeg laver, er lidt for pænt og underholdningsagtigt. Men jeg synes, det er et privilegium at være på et program, som lidt er en oase midt i det tv-udbud, der ellers er af meget hardcore journalistiske programmer og ren underholdning. For mig findes der ikke dumme spørgsmål for tit er det spørgsmål, man stiller, det som alle dem, der sidder derude, gerne vil have svar på. Og det er dem, jeg repræsenterer."

Kongen af Gajolæskerne

De sidste mange år har Hans Pilgaard sluttet sine udsendelser med et par vise ord til seerne. Det plejer at være noget med at leve sit liv, huske at følge drømmene og passe på hinanden. Kollegaen Lars Daneskov har i den forbindelse kaldt ham "Kongen af Gajolæskerne". For Hans Pilgaard er det blevet en signatur, og det er netop visdomsordene, der

nævnes i mange af de breve, han modtager.

"Jeg prøver altid at skabe en eller anden form for håb, og det er jo også det, mange af vores historier gør. Nogle gange har man bare brug for pandabjørnen til sidst i Nyhederne. For at høre om noget godt og hyggeligt og rart. Nogle gange har man brug for, at det bare er en ny Thomas Helmig-plade. De er lige vigtige, både den journalistiske pandabjørn og den skarpe historie. Når jeg får et brev fra en person, som fortæller, at det, jeg laver, betyder noget for hendes liv, så kan Gogge på Ekstra Bladet (tv-anmelder, red.) skrive, hvad han vil."

Hans Pilgaard er virkelig nærværende. Tager sig tid. Selvfølgelig er der forskel på studieværten og personen Pilgaard. Men ikke meget. Ingen braste fandromme her.

Jeg har stadig til gode at få mig en journalistisk signatur. Indtil da låner jeg lige fra Pilgaard:

"Husk at tro flytter bjerge. Drømme bestiger dem. Go'aften Danmark."

mariadc@mail.djh.dk

Tekst | Malene Koops Grønberg

TALE ER SØLV

Tekst | Julie Homann

YOUNG GUNS

Få en billigere mobilregning

Telmore, TDC, Tele2 og Telia. Mobilselskaber er der nok af. Spørgsmålet er, hvilket et man skal vælge.

Som journalist er mobiltelefonen et af de vigtigste redskaber man har. Den bruges tit og ofte, men mobiltelefoner koster penge. Mange penge, hvis man skal have den nyeste, smarteste og mest funktionelle.

Så hvorfor ikke finde det rette abonnement?

Selskaberne

På Sonofons hjemmeside sonofon.dk gør de det let for køberne. Man skal bare svare på nogle få spørgsmål, og så kan denne smarte funktion fortælle, hvilket abonnement, der vil være bedst for dig.

Hos blandt andre Telia kan man købe et abonnement til fri snak, Telia On. Her betaler du kun 299,- og ringer gratis til alle danske fastnet- og telia-abonne-

menter og har derudover 200 minutter til gratis snak om måneden. Derefter er minutprisen 99 ore.

De mange telefonselskabers muligheder og abonnementer er vidt forskellige. Derfor er det smarteste at forhøre sig hos de forskellige telefonselskaber. Der er masser af hjælp at hente de forskellige steder. Hvis du er en menneskesky journalist eller bare har meget travlt, kan du også gå ind på telepriser.dk eller teleguide.dk og teste dit mobilforbrug og finde ud af hvad der passer bedst til dig.

Kælderer

Du skal dog passe på skolens telefonkælder, når du skal ringe til mobilnet. Her er prisen mellem 0,70 – 1,73 kr./min. alt efter hvilket sel-

skab du ringer til. 3's mobilnet er oppe på 1,73 kr./min. når du ringer fra kælderens telefoner. Hertil kommer en opkaldspris på 2,50 kr. Her er det ofte billigere at ringe fra et mobilnet til et andet. Få mere oplysning på tdc.dk

Luksus

Når du har fundet det rette abonnement og bare mangler julestjernen på træet så er disse mobilnet lige noget for dig. Både Nokia 6230i og Nokia 6233, har indbygget den smarte funktion, der kan optage samtalen, mens du snakker. Her slipper du nemlig både for medhør og diktafon.

Så nu ved du, hvad der skal stå på ønskesedlen i år. Og husk det rigtige abonnement.

koops@mail.djh.dk

Nye ansigter på vej

Juletiden er over os. For de fleste er den synonym med julemad, hjemmebak og dans om det store grønne juletræ. For 120 forventningsfulde journalist aspiranter betyder tiden også, at studiestarten nu for alvor nærmer sig.

Nu er det igen ved at være tid til, at nye studerende invaderer Danmarks Journalisthøjskole. Allerede til februar går det løs.

Der er altid mange forventninger til første skoledag. Hvordan bliver det at møde de medstudierende for første gang? Hvor mange forvirrede studerende vil fare vild i bunkerens betongrå gange? Hvordan bliver det at holde sit nyhvervede pressekort i hånden?

Disse og mange andre tanker farer lige nu rundt i hovedet på mange af de studerende, der skal betrede bunkerens trapper for første gang til februar.

Jeg har talt med de nye studerende om nervositet og forventningssglæde.

Susanne Jensen

Der er ikke længe til, at de store forventninger skal stå sin prøve.

Susanne Jensen fra Esbjerg er en af de 120 nye studerende, som starter til februar.

Susanne har gået på Esbjerg Mediehøjskole, og glæder sig meget til at starte.

For de fleste er forventningerne til det sociale liv på skolen meget store. Sådan er det også for Susanne.

"Jeg glæder mig meget til fredagsbaren," lyder det begejstret fra hende.

Forventningen om et

højt fagligt niveau fra den første dag er en af de ting Susanne forventer indfriet.

"Alle har jo været igennem en optagelsesprøve for at komme ind. Derfor håber jeg at

niveauet vil ligge derefter," fortæller Susanne.

niveauet vil ligge derefter," fortæller Susanne.

Lars Sejr

De store forventninger til skolens sociale liv er Susanne Jensen ikke alene om at have. Mange flytter til byen, og skal ved skolestarten til at bygge et nyt netværk op. Lars Sejr flytter til januar fra

den sjællandske by Espergærde til Århus. Lars håber, at skolen sprudler med socialt liv – det får han brug for.

"Så vidt jeg har forstået, så er der masser af socialt liv på skolen," lyder det forhåbningssfuldt fra Lars.

Lars Sejr har i forvejen stiftet bekendtskab med det journalistiske arbejde. Han har både skrevet for cykelwebsiden feltet.dk. Og så har han gået på Askov Højskole, der har journalistik som hovedfokus.

Pressekortet

For mange er pressekortet et symbol på den journalistiske verden.

"Jeg tror ikke, at jeg får det brugt så meget. Men bare det at have et glæder jeg mig til," fortæller Lars

Sejr.

Efter hans mening ligger der en vis prestige i at have et pressekort. Derfor er der også for ham forventninger til at modtage kortet.

Redaktionen følger op

Inspirerende lærere, faglige og personlige udfordringer er bare nogle af de mange forventninger, der er til studiestarten.

Vil de store forventninger blive opfyldt? Vil vores to studerende få et nyt netværk i byernes by? - Og hvordan bliver det at holde det berygtede pressekort i hånden for første gang? Det vil tiden vise. Læs med i næste nummer af Illustreret Bunker, og få svarene.

jhsorensen@mail.djh.dk

Tekst | Ane Vestbjerg

TIDSFORDRIV

Godt, vi ikke sprang over evolutionen

Engang pillede vi lus ud af pelsen, når det hele bare blev for meget. Trangen til at begå overspringshandlinger ligger dybt forankret i både mennesker og dyr.

Evolutionen har villet det sådan, at vi mennesker, på lige linje med dyr, føler trang til at klare hjernen, hvis vi står i en situation, der truer vores sikkerhed. Det er et af mange bud på, hvorfor vi laver overspringshandlinger.

Den canadiske professor, Piers Steel, har forsket i irrationel beslutningstagen, som for mennesket blandt andet handler om problemer med ekstrem kaffebrug eller lange samtaler via Messenger, når lærebogen truer med sine farligt kloge ord.

En irrationel beslutning betyder for nogle dyrearter, at de går på jagt efter føde eller piller lidt i pelsen, når for eksempel en artsfælle truer med prygl.

I den moderne verden er fænomenet blevet til de meget brugte overspringshandlinger, en avanceret form for pil-i-pels, som vi har dyrket og udviklet, siden vi gik på fire ben.

Teorien er kort sagt, at overspringshandlinger er noget mennesket – og dyret – gør, fordi det føler angst. I samme åndedrag skal det tilføjes, at det i langt højere grad er studerende end andre mennesker, der begår dem.

Og mange har en bred vifte af favoritter, når de skal vælge hvilken handling, der bedst klarer hjernen, når angsten melder sig.

Vil læse hjemme

I et forsøg på at kortlægge, hvilke slags overspringshandlinger, der bliver begået flest af blandt forskellige arter af studerende, blev det klart, at de studerende er forskellige.

Sagt på en anden måde, er det jo logik for burhøns, at de ikke soignerer pelsen, når de nu engang har fjer. Således gør det sig gældende, at de studerende på DJH, som Illustreret Bunker har talt med, tjekker op på mindst tre forskellige medier, talbanditterne på økonomi læser Børsen online, mens vores kommende life-savers på medicin er

gode til at planlægge deres overspringshandlinger (hvor heldigt for os alle sammen; "Arj, jeg bli'r sgu lige nødt til at ha' en kop kaffe." "Yes, hr. læge, så holder jeg snavs fra hullet imens").

Mennesket er i øvrigt et socialt dyr, der føler sig trygget blandt artsfæller. Derfor mener samtlige adspurgte, uanset deres karrieremæssige orientering, at læsning skal foregå i selskab med medstuderende. De vurderer, at fristelsen for at begå en overspringshandling er langt højere, når de læser alene derhjemme frem for på skolen sammen med læsegruppen.

Messenger hitter

Helt i tråd med overspringshandlingens rod i evolutionens idé, så følger vi desuden vores kønslige natur et langt stykke af vejen. Det vil sige, at piger mere end drenge er tilbøjelige til at gøre rent, rydde op og vaske tøj. Og omvendt er drengene mere optaget af fodbold og Internet, gerne i lykkelig forening.

Fælles for drenge og piger er, at Messengers kønsløse ikoner har stor tiltrækningskraft. Men husk, at næste gang de frækkerter forsøger at lokke din snude ud af bøgerne for en opklarende pause, så spar tid og pil i hovedbunden i stedet. Det skulle evolutionært set have samme effekt.

avandersen@mail.djh.dk

FAKTABOKS

► Idéen om, at overspringshandlingen er fælles for dyr og mennesker, stammer fra canadiske Piers Steel's forskning på området.

Læs mere på www.procrastinus.com, hvor Piers Steel's elever fortæller om deres overspringshandlinger.

Tekst | Marie Kirstine Rønde

PARAGRAFPROVE

Ingen nervøsitet – kun stress

Klokken er halv ni, og gangene er stadig bemærkelsesværdig tomme på DJH. Selvom den første eksamen for første semester starter om en halv time, er der absolut ingen tegn på stress nogen steder. Men efterhånden dukker flere og flere op og kommer slæbende med computere, printere og forsyninger til dagens anstrengelser. Forud venter tre timers mediejuraksamen,

men det tager de fleste stille og roligt.

"I går tog jeg det eks-tremt afslappet. Og jeg tog det ikke så nøje, om jeg lige fik kigget bogen en ekstra gang igennem. Jeg ved ikke helt, hvad der er galt, for jeg har ikke været så nervøs," siger Lotte Gyldenvang.

"Jeg har faktisk været lidt nervøs over, at jeg ikke er nervøs," siger hun, 20 minutter inden eksa-

men starter. Selvom Lotte Gyldenvang ikke har somerfugle i maven og ryster på hænderne, betyder det aligevel noget for hende, at det er en eksamen.

"Det betyder da en del, frem for bare en eller anden prøve eller en test. For her ved man, at det er noget, man skal bestå. En eksamen er der visse krav til."

Et kvarter før det gælder, har de fleste fundet deres

pladser i lokalene. Printerne bliver testet, madpakkerne fundet frem, og mange sidder og småsludrer med sidemanden. Jeppe Laursen Brock fra hold seks har også en meget afslappet holdning til dagens eksamen.

"Jeg synes, det virker stille og roligt. Man kan jo altid tage den om, og jeg tror de færreste kigger på, om jeg har fået 6 eller 10 i medieюра."

Sindsygt stresset

Efter tre timers kamp med paragraffer og underviser Oluf Jørgensens legendariske persongalleri, kan de lidt over hundrede elever pakke det tekniske udstyr sammen igen. Mange har fået en sund, rød kulør i kinderne og de fleste madpakker ligger stadig urørt på bordet. Næsten alle skrev til sidste minut, og for Mette Rieck fløj tiden også afsted.

"Jeg synes egentlig, det gik godt, men jeg var meget stresset. Jeg havde ellers gået og pralet med, at tre timer er lang tid. Men jeg var bare vildt presset. Jeg nåede ikke engang at læse det igennem til sidst."

Der er reeksamen i medieюра den 4. januar.

ronde@mail.djh.dk

Jeg ønsker alle en superskøn jul og et vidunderligt nytår...

Jeg skal holde jul med en papegøje i år...

mmh... sprød fugl!

ANDREA!!! ANDREAAA!! ANDREAAAA!!!

.....KOM TILBAGE!!!

Sæt kryds i kalenderen den 10. januar, hvor Kaj præsenterer:

"Ledelse – Hvordan gør man?" Tre chefer giver deres bud på, hvad god ledelse er. Mød Pernille Tranberg (Tænk), Mads Lange (Euroman), Lisbeth Knudsen (tidligere DR) og Mia Søiberg, indehaver af firmaet GoProces ApS, og medforfatter til bogen "Ledelse og Køn", der bygger på interviews med over 150 ledere.

Du kan også klikke dig ind på www.djstud.dk. En spritny hjemmeside for journaliststuderende. Her kan du orientere dig om arrangementer, deltage i debatter, bytte dine bøger eller bolig og finde dit nye studiejob.

Og den 30. januar skal det handle om NETVÆRK. Mød blandt andet netværksekspert Abelone Glahn og chefredaktør på Nyhedsavisen David Trads. Arrangementet er i samarbejde med Kreds 1 i Dansk Journalistforbund.

Mere information om begge arrangementer kommer senere.

ILLUSTRERET BUNKER

Kreative iderige web redaktører søges!

Vær med til at vende Bunkeren på hovedet og føre avisen ind i teknologiens verden. Send din ansøgning med kreative og fantasifulde ideer til:

ib@mail.djh.dk

DJStud / KaJ
studerende i Dansk Journalistforbund

Mig & Cavling

Kan fem personer være repræsentative for 13.042 journalister? Det spørgsmål har ingen i Cavling-komiteen tilsyneladende overvejet. Komiteens formand, Carsten Ingemann, overvejer ny struktur. Mød ham i infight med en studerende fra Danmarks Journalisthøjskole.

Jeg er førsteårsstuderende på DJH og har netop skrevet en artikel, som min gruppe synes er rigtig god. De har derfor talt om at indstille mig til Cavlingprisen. Kan det lade sig gøre?

"I princippet ja, men du har overskredet tidsfristen."

I know. Men bortset fra det, er der så nogen krav til kvaliteten af det som indstilles?

"Næ. Der er mange, der indstiller sig selv."

Det må man da ikke?

"Måske ikke, men de bliver ikke afvist. Der findes jo også ensomme mennesker i vores fag."

Hvis I ikke følger reglerne på det punkt, hvad betyder så en enkelt lille dispensation?

"Desværre."

Men I er vel interesseret i, at de bedste bliver indstillet. Min artikel er sådan lidt Poul Høi-agtig med særlig fokus på sproget. Og kommaerne. Der er ikke en eneste kommafejl. Og så er det en reportage fra et bibliotek. Hvad siger du?

"Nej."

Ok. Lad mig så spørge om noget andet. Jeg har kigget lidt på de kriterier, I som komite skal forholde jer til. Det vil sige, jeg kan kun få øje på et enkelt. Nemlig at 'man i særlig grad skal have udvist initiativ og talent i det foregående år'. Det undrer mig, at der ikke er en lang række kriterier for god journalistik, som vinderen skal opfylde. Lidt groft kan man sige, at det ikke virker særlig sagligt?

"Det kan du sige, men vi har ikke fundet anledning til at finde på flere. Jo flere regler vi har, desto mere begrænser det vores arbejdsfrihed."

Det kan jeg godt se. Det er træls at få indskrænket råderummet. Er det korrekt, at I er fem medlemmer i komiteen, som enerådigt bestemmer, hvem prisen skal gå til?

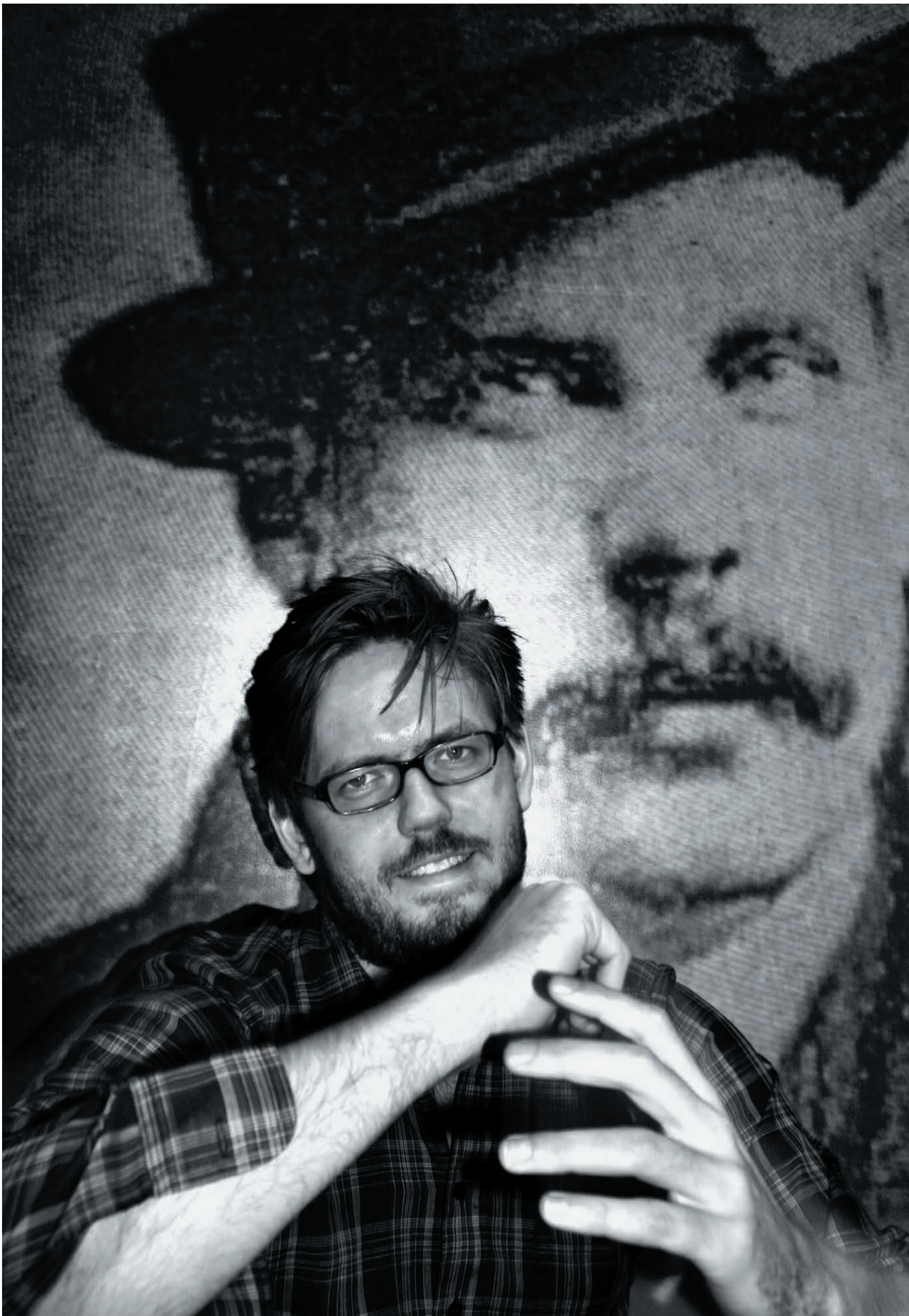
"Ja."

Der findes 13.042 journalister i Danmark. Kan fem personer være repræsentative for så mange?

"Nej. Eller jo. Man kan sige, at hovedstyrelsen prøver at være repræsentative i, hvem de udvælger til at sidde i komiteen. Jeg har faktisk aldrig rigtig tænkt over det. Det er et godt spørgsmål."

Ja. Jeg har talt med analyseinstituttet Vilstrup. Om nogen må de vide, hvor mange medlemmer der skal til for, at man er repræsentativ. For jeres vedkomne faldt tallet på cirka 300. Hvad siger du til det?

"Det kunne fandeme være sjovt hva'? Det er måske derfor nogen føler sig overset, men jeg tvivler nu på, alle nogensinde vil kunne gores tilfredse."

PRESTIGE | Fem personer afgør, hvem der får den eftertragtede Cavling. Denne gang bliver det ikke Niels Krosgaard - han kom for sent.

Men hvad med objektiviteten? Ifølge min lærer er det et af journalistikkens væsentligste kriterier. Er det noget som Cavling-komiteen opererer med?

"Det kan jeg love dig for, vi gør."

Ok, så lad os tage et eksempel. Flemming Rose er blevet indstillet til prisen. Du skal forholde dig til to scenarier: Fem udvalgte journalister sidder i komiteen, hvoraf ingen synes, han skal have prisen. Det er ikke repræsentativt

for de 13.000, men alligevel realistisk. På DJH skal man lede længe efter undervisere, som synes, tegningerne var god journalistik. Er du med?

"Jeg vil af principielle grunde ikke udtale mig om de indstillede, inden vi har fundet en vinder."

Fair nok. Ham er der også blevet talt nok om, men det er også kun princippet, jeg vil tale om. Scenarie to: Komiteens formand er tilfældigvis kollega med br. Rose. Hov, det er dig. Du kæmper derfor indædt for

din avis' store projekt. Udover den magt, der er i at være formand, har du også 20 procent af stemmerne. Løber han af med prisen, vil en del derfor nok sige, at det bare var fordi, I er kollegaer. Vinder han ikke, kan det også være udtryk for tilfældighed. Kan du se, hvad jeg mener?

"Jeg siger ikke et ord."

Du gør det ikke let for mig. Ser du fodbold?

"Om jeg ser fodbold?"

Ja, ser du fodbold?

"Lidt, hvorfor?"

Fordi jeg har talt med Spillerforeningen. Ligesom Journalistforbundet er det en fagforening, som uddeler en kendt pris. 'Årets Fodboldspiller', bedder den. Grunden til, jeg ringede til dem var egentlig mest for selv at blive indstillet. Men ved du hvad, det kunne slet ikke lade sig gøre. Ikke fordi jeg var sent på den, men fordi deres system er helt anderledes end jeres. Hos dem stemmer samtlige 5000

medlemmer. I mellemtiden er Journalistforbundet blevet kæmpe stort, så derfor kan det da godt være, du har ret i den tese om, at udvalget bør være større. Jeg har aldrig selv tænkt over det, og det tror jeg heller ikke, at forbundets hovedbestyrelse har."

Du har ret. De købte ikke ideen. Tværtimod argumenterede de for, at prisen netop er så prestigefyldt, fordi den er givet af kollegaerne og ikke af en lille fornem jury.

"Så fordi Cavlingprisen er givet af en jury, er den ikke prestigefyldt?"

Det har jeg ikke sagt. Jeg påpeger bare, at fordi I kun er fem personer, kan det være svært at være objektive. Du kan bade eller elske Flemming Roses tegninger ud fra nok så objektive kriterier, men det ændrer ikke på den tilfældighed, der nødvendigvis vil råde i et udvalg bestående af kun fem personer. Kan du følge mig?

"Ja, og derfor er det også, jeg ikke vil afvise, at det kan være en god ide at revidere vores system."

Så vil jeg gerne hjælpe dig lidt på vej. Nu skal jeg være ligeså fair, som jeg var overfor spillerforeningen: Hvad siger du til at nedlægge komiteen og sende nogle stemmesedler ud til medlemmerne i stedet? Ligesom de gør.

"Det synes, jeg vil være langt ude."

Hvorfor?

"Fordi så handler det om, hvem der kan mobilisere flest folk ud af marken til at udfylde blanketterne."

Men er det ikke netop demokratiet i en nøddeskal? Sådan er det også, når du sætter dit kryds på valgdagen.

"Ja, men jeg tror ikke, du får et bedre resultat af det?"

Ok, men hvorfor så fem medlemmer. Hvorfor ikke to? Eller en? Det ville vel andet lige være en del nemmere. Og objektiviteten har jo tilsyneladende alligevel ikke noget med antal medlemmer at gøre.

"Det ville utvivlsomt være nemmere, men jeg synes nu, at fem fungerer meget godt. Jeg har ikke nogen umiddelbar fornemmelse af, om det vil være bedre at være flere, men at sende det ud til afstemning tror jeg ikke vil fungere. Bag nomineringerne ligger et kæmpe læsarbejde, og det skal du skal ikke bilde mig ind, vi kan få flere tusinde journalister til at sætte sig ind i."

Demokrati siger jeg. Jeg sætter mig heller ikke ind i hver en detalje på Christiansborg, når jeg beslutter, hvem jeg helst vil se som statsminister.

"Nej, men nu handler det her ikke om demokrati, men om mit forhold til Cavling-komiteen. Og der laver vi et stort stykke arbejde."

Det er jeg ikke i tvivl om. Undskyld, hvis jeg går til dig, jeg er bare lidt frustreret over at blive forbigået. Er du sikker på, der ikke er mulighed for dispensation? Min lærer synes også, den er god.

"Helt sikker."

Hvis jeg kan afsløre, at Journalistikkens fineste pris uddeles på et tilfældigt grundlag, vil du så love mig, at jeg får prisen næste år?

"Jeg kan ikke love noget, for vi sidder fem i udvalget."

Men du kan love, at jeg kan blive indstillet til den?

"Hvis du kan finde nogen, som vil indstille dig. Og hvis ikke du kan finde nogen, så kan du selv indstille dig."

Det gør jeg. Tak for hjælpen. Vi ses til uddelingen.

FAKTABOKS

- Vinderen af Cavlingprisen 2006 offentliggøres den 3. januar og uddeles den 5. januar.
- Udover den berømte statuette følger også en check på 20.000 kroner.
- Fra den 13. december kan man på www.journalistforbundet.dk se hvem, af de indstillede, der bliver nomineret.
- Cavling-komiteen er udpeget af hovedbestyrelsen i Dansk Journalistforbund.
- Komiteen består af: Carsten Ingemann, Jyllands-Posten, formand Kurt Strand, Danmarks Radio Lars Borberg, Nordjyske Stiftstidende Lars Hørby, Ekstra Bladet Ulla Krag Jespersen, Danmarks Journalisthøjskole
- Prisen blev indstiftet i 1944 i anledning af Journalistforbundets 40 års dag og til minde om forbundets stifter, journalisten og forfatteren Henrik Cavling (1858-1933).
- Tidligere Cavlingvindere – et udpluk:
 - 1949 Anders B. Nørgaard og Poul Dalgaard Som anerkendelse af deres initiativ ved optrængen af 'Edderkoppe-sagen'.
 - 1966 Herbert Pundik For artikel-serierne fra Afrika og Asien med uafhængig oplysning om u-landsproblemer.
 - 1997 Poul Brink, Danmarks Radio For hans vedholdende dækning af, hvordan den danske og grønlandske befolkning blev ført bag lyset vedrørende deponering af atomvåben på Thulebasen.

Tekst | Jesper Langhoff og Sanne Vils Axelsen Foto | Nicolai Howalt (N) og Trine Søndergaard (T)

FOTOGRAFI

Nicolai Howalt – fra reportage til kunsthøjtid

Det er eftermiddag i december 2006. Nicolai Howalt er 36 år og sidder i sin bil sammen med sin kone Trine Søndergaard. De har lige lavet endnu et billede i deres fælles fotoprojekt 'HOW TO HUNT'. En serie af fotomanipulerede jagtscener, der samler hele jagten i et billede.

"Det er røvedeligt,"

sådan mener Nicolai Howalt de fleste fotografer vil mene om billederne, men det gør langt fra alle andre. HOW TO HUNT's første fernisering i 2005 i det indre København gik godt, men endnu bedre gik det et år senere på den seneste udstilling for en måned siden ved Paris Photo. Her solgte serien for hvad der svarer til årsværker på kun fire dage.

"Vi forsøger i dette projekt at fange en anden udstillingshylde end magasiner og kommunikerer med andre mennesker, end det journalistiske fotografi gør," siger Nicolai Howalt.

Der er en times kørsel tilbage til København. Det

er omtrent ti år siden, at han i midt halvfemserne så småt begyndte at lægge krigs- og reportagefotografier på hylden. Ikke fordi det gik dårligt, tværtimod.

Ingen huse var intakte

Igen går turen til Afghanistan. Gang på gang rejser Nicolai Howalt gennem tre år med sin kamerataske rundt i det krigshægede Afghanistan. Et land hærget af borgerkrig gennem mere end 25 år. Hver gang flyver han ud som medpassager i helikoptere fra FN og Røde Kors.

"Det handler ikke om, hvor meget man får i bistandshjælp eller om man har fået sukker nok i teen. Men om at overleve. Der var stort set ikke et hus, der var intakt," fortæller Nicolai Howalt.

I 1996 bliver han sammen med 11 andre internationale, unge fotografer inviteret med til den eftertragtede Joop Swart Masterclass under World Press Photo. Reportagefotografi blandt de bedste. I samme

periode vinder han flere forskellige priser, blandt andet Årets Featurebillede ved Årets Pressefoto i 1997. Det giver mulighed for at få flere penge til rejserne.

Igen sidder Nicolai Howalt i en helikopter, men ikke en fra FN eller Røde Kors. Denne gang i en af den trængte oppositions kamphelikoptere i Tadsjikistan ved grænsen til Afghanistan. Året er 1998 og Nicolai Howalt er 28 år gammel. Rotorbladene sætter i gang. Ved siden af sig har han sin kamerataske og en fransk journalist.

"Den franske journalist syntes det var helt vildt spændende. Jeg syntes det var helt vildt forfærdeligt," fortæller Nicolai Howalt, der erindringsfølelsen af: "Det her går bare ikke, sorry".

Han hopper sammen med sine tasker af kamphelikopteren. Han tager ikke af sted, og står alene tilbage på en flyvebase langt fra den nærmeste by, og ser kamphelikopteren forsvinde i det fjerne.

"Jeg viste ikke længere, hvad jeg skulle med reportagefotografiet. Det har aldrig været meningen, at det var det jeg skulle lave," fortæller Nicolai Howalt.

Tilbage i Danmark køber han nyt kameraudstyr. Et mellemformatkamera og en Metz-stav-flash. Udstyr der rent teknisk ligger langt fra det klassiske reportagefotografi i sort og hvid. Han vil helt væk fra reportagefotografiet – finde sit personlige fotografi.

Tilbage til kærligheden og kampen

Nicolai Howalt tager til Århus for at følge en families hverdag: Moren Dorte, stedfaren Villy og datteren Helene. Nicolai Howalt kan komme og gå som han vil i lejligheden. I lange perioder bor og overnatter ved familien. Spiser sammen med dem, ser fjernsyn og video. Han bliver en integreret del af familiens hverdag.

"Jeg giver mig selv nogle regler. Jeg skal være der et år. Det skal kun være i lejligheden, det skal foregå. Jeg skal over til Jylland for at kede mig. Jeg skal over at se på panelerne efter et par timer," siger Nicolai Howalt.

Året går, og efter en længere redigeringsfase bliver projektet med støtte fra Kulturministeriets tidligere Udviklingsfond til bogen '3x1', der i 2001 udkommer på Gyldendal. En fortælling om forlist kærlighed og hverdagen i en almindelig familie i Danmark.

"Det drejer sig ikke om at rede verden, men at fortælle de historier jeg selv er en del af," siger Nicolai Howalt.

Han vender tilbage til sine drengeår som bokser og kampene i ringen. Han husker kun øjeblikkene før og efter – aldrig selve kampene.

"I ringen stod jeg overfor et helt klart valg – om jeg turde gå op i ringen eller jeg ikke turde. En manddomsprøve, ingen der har prøvet det kan glemme," fortæller Nicolai Howalt.

Det bliver i 2003 til portrætserien 'BOXER' om drenge før og efter en boksekamp. Serien har indtil videre været udstillet i Europa og senest også i USA.

Fremtiden er usikker

Telefonen ringer og Nicolai Howalt tager den prompte, eller ringer tilbage så snart muligheden giver sig.

"Det er fortryllende hårdt på tolvte år konstant at besvare mobiltelefonen, hvor blade har en deadline indenfor en uge, og sige ja til ting på grund af ens økonomi," siger Nicolai Howalt, men fortsætter: "Samtidigt giver de projekter mig også et mentalt overskud, hvor fokus kommer væk fra mine egne personlige projekter."

Hverdagen fyldes med at søge legater, undervise i fotografi, lave årsberetninger og større opgaver fra for eksempel Sony Ericsson, hvor Nicolai Howalt skulle tage rundt i hele Skandinavien og tage billeder med en mobiltelefon. Det er en investering at få en fotoudstilling på benene.

"Langsigtede investering på over otte år," fortæller Nicolai Howalt.

BOXER sælger nu godt i USA, og salget af HOW TO HUNT fortsætter.

ÅRETS FEATURE 1997 (N) | Borgerkrig i Afghanistan, byen Mazar-i-Sherif.

3x1 (N) 2001 | Dorte trøster sin datter Helene efter bruddet med stedfaren Villy (bemærk, hans hånd på Dortes hals).

BOXER (N) 2003 | Før og efter kampen.

HOW TO HUNT (N og T) 2005 | En jagtscene med dens mange delhistorier samlet i et billede.

Alder er relativ

Syv år |

En femte gang var en dreng lige væltet på cykel. Moren mente, at han var ked af det, og derfor ikke ville fotografere. Men det ville han gerne. Og selvfølgelig vælter man på cyklen, når man er fem år.

Det startede i toget. Sofia Wraber havde kigget rundt og ladt tankerne flyve. Der fik hun ideen. Hende og Nanna Kreutzmann er begge fotojournaliststuderende på ottende semester. De havde talt om, at de gerne ville arbejde sammen om det fagspeciale på semestret.

En syvende gang var han mega sej. Han stillede sig bare op, klar til at blive fotograferet. Han var ligeglad med alt.

Ideen var at fotografere 101 mennesker. Men de blev enige om, at det skulle være 101 mænd. Hvide mænd. Én på nul år, én på ét år, én på to år – og så fremdeles. Helt indtil én på 100 år. 101 mænd. Nøgne. Det vil sige, ikke helt nøgne. Men ansigtet og den øverste del af skulderen.

"Der sker noget med

mænd, når man beder dem om, at tage blusen af," fortæller Nanna:

"Det bliver mere intimt, mere sårbart. En del af det, der er dig, er der ikke længere, fordi du har taget tøjet af".

Det var også det udtryk, de gik efter at få. Et rent udtryk af mændene, hvor de var blottet for den facade, man bærer gennem ens tøj.

En trettedende gang havde hans mor sagt, at han badede at blive taget billeder af. Men det ville han gerne. Problemet var, at moren altid tog billeder af ham, når han var i gang med noget andet.

De brugte lang tid på at diskutere opsætningen af billederne. Nannas lejlighed blev omdannet til fotostudie. Det tog en hel dag. Det endte med, at billederne blev i farver på hvid baggrund.

"Farven gør det nutidigt, og den hvide baggrund gør det klinisk. Hvorimod en sort baggrund ville gøre det stemningsmættet. Det var der ingen grund til. Man skulle bare se ansigterne," siger Nanna.

De fleste billeder blev taget hjemme hos Nanna: "Nogle af mine naboer må have tænkt, at der gik mange mænd gennem den lejlighed".

En sekstende gang havde hele familien taget til Arbus for at gå på kunstmuseum. Egentlig kom de fra Sønderjylland, men de var meget fotointeresserende. Det endte med, at det var ham, der blev fotograferet.

Selvom de nu har taget billeder af mænd fra 0-100, så er Nanna ikke blevet bedre til at gætte alder på folk.

"Vi har brugt helt vildt lang tid på at forsøge at gætte. Det er virkelig svært, og det kan man også se på projektet," fortæller hun.

"Det kan man også se på billederne. Der er nogle i 50'erne, som ligner nogle på 70. Og omvendt".

En enogtredivende gang var det en gammel gymnasielkammerat, som Nanna tilfældigvis mødte i Netto. Så blev han fotograferet. Mens de talte om gamle dage og minder.

De havde tre uger til at

lave projektet, og måtte aflevere billederne til eksamen, da de stadig manglede fire mænd. Efter en uge havde de fundet de sidste. Det var især aldersgruppen 80-100 der voldte problemer. Dem er der heller ikke så mange af. Nogle af de ældre mænd kunne da heller ikke forstå, hvorfor de skulle tage trøjen af. En på 100 havde en manchetskjorte på, og det havde han altid. Den ville han ikke tage af. Så de måtte finde en anden.

En seksogfyrrende gang var det en kajakraer. Faktisk var Nannas mor nærmest levestorvand af kajakraer. På et tidspunkt rykkede de fotostudiet hjem til hendes forældre, og så blev hele nabolaget inviteret til gilde. Og fotografering for mændenes vedkommende.

Nanna mener, at de har haft en fordel i at være kvinder.

"Det handler selvfølgelig også om, hvem man er og hvordan man møder folk. Men jeg tror, at det ville virke mere skræmmende, hvis det var to fyre, der gjorde det," siger hun. Hun tror heller ikke, at mændene ville

have en omvendt fordel, hvis det i stedet var kvinder, der skulle fotografere:

"Så ville de få skudt i skoene, at de bare ville have nogle piger til at tage tøjet af for sig. Det problem har vi ikke haft".

En halvtredsindstyvende gang var der én der ringede, og spurgte, om ikke de manglende én på halvtreds? Det gjorde de. Det var den eneste gang, at der var én, der selv ringede.

Det ville ikke have været det samme, hvis de havde fotograferet kvinder. Nanna mener, at det rene udtryk ville være mere besværligt at finde.

"Kvinder er meget mere forfængelige," siger hun. Som eksempel giver hun, at kun tre af mændene har bedt om, at se sig selv i spejlet inden billedet blev taget. Havde de skullet tage billeder af kvinder, ville de alle have bedt om det, tror hun.

"Mænd går selvfølgelig også op i, hvordan de ser ud. De har bare ikke så mange hæmminger. Og ingen make-up".

En enoghalvtredsindstyvende

89 år |

gang var der en mand, der var helt vildt god til at fortælle historier. Egentlig havde de mødt ham på en strand til en opgave på første semester. Nanna havde gemt telefonnummeret.

Det er planen, at billederne skal udstilles på et museum. Alle sammen i A2-format. Eller det der er større. De er i øjeblikket i gang med at få dem afsat. Hvis man gerne vil se dem, må man håbe, at det lykkes dem. For de hænger ikke på skolen. Der er dårligt plads til 100 A2 fotografier.

En toogtresindstyvende gang var det en beramt århusianer. Alle de andre ældre mennesker kendte ham i hvert fald. Han styrede en masse orkestre.

"Vi er blevet meget fascinerede af det stykke overkrop, der er på billederne," fortæller Nanna. Det er bevidst, at de har taget halsen og det øverste af skuldrene med.

"Nogle af dem har meget unge øjne. Men man begynder at få meget mere struktur i halsen. Nogle adamsæbler synker meget tilbage, andre forsvinder,"

siger hun:

"Man kan se meget på halsen. Det er mennesker, der bliver ældre og ældre. Mange af de gamle var sådan helt pergamentagtige. De er helt gennemsigtige og får leverpletter".

En femogfirsindstyvende gang var det en arkitekt. Som også havde været klovn. På balvdelene af billederne skar han grimasser. Og så havde hans kone bagt småkager.

Det er svært at fotografere børn. De ved ikke, hvad det er der sker, og hvor de skal fokusere. Da de skulle tage billedet af en dreng på et år, måtte moren stå med en sutsko over Nannas hoved. Imens hun selv sang 'Hjulene på bussen drejer rundt, rundt, rundt'. Sofia holdt lampen. Det lykkedes til sidst.

En niogfirsindstyvende gang var han med i en mandeklub på Frederiksbjerg. Egentlig var de bare i et lokalcenter, men de kaldte det en skurvogn. Her drak de snaps og snakkede mandesnak. Det var også derfor, de kaldte det en skurvogn.

Af alle de mænd, de har taget billeder af, har de ikke sorteret nogen fra. Alle har været fantastiske.

"Selvom ham og ham har set kedelige og normale ud, så har alle været gode, når de fik trøjen af," siger Nanna:

"Vi er nærmest blevet visuelt forelsket i mange af dem".

En hundredende gang havde han lige skudt en ræv. Han havde en bil og en gård. Og så var han indebaver af en helt fantastisk humor. Så han fortalte frække jokes om de piger, han havde været kæreste med – imens han drak Nanna fuld i cognac.

Sofia Wraber er i gang med sin hovedopgave. Nanna Kreutzmann har fået udsat sin. De fik 11 for deres projekt "101 mænd".

martinjustesen@mail.djh.dk

13 år |

31 år |

51 år |

100 år |

Tekst | Casper Dall Foto | Valdemar Jørgensen

NYT FRA DEN GRAFISKE HØJSKOLE

Når grafik skal spille sammen med tekst

En tæt tilknytning til den grafiske branche. En masse kompetencer inden for design. Og masser af bordfodboldeborde og øl til fem kroner. Her er Den Grafiske Højskole.

"Argh, brodre!"

Han kigger op fra skærmen, mens grinet fortager sig.

"Velkommen til. Hyggeligt at hilse på jer." Fotografen rækker ham hånden, og den nysgerrige journalist spørger naturligvis til, hvad der foregår på computeren.

"Hovedopgave. Men lige nu er der faktisk masser af tekst. Det er den rapport, vi skal skrive om projektet." David vender det hvide ud af øjnene. Han er mest til grafik. Ikke så meget til tekst.

Et kig rundt i klasselokalet afslører, at de studerende på Den Grafiske Højskole heller ikke er meget for oprydning.

"Vask op og tør af efter dig" lyder ordren, som er godt gemt af vejen bag et bjerg af opvask ved det lille tekokken. Koleskab, mikroovn og elkoger forsøger ellers at gøre det så hyggeligt som muligt.

Helt sammenkrøllet ligger en pige ganske stille. Kallenderen og mobiltelefonen er inden for en armslængde. "Nej da." Rektor Anne-Marie Wivel er ikke helt tryk ved, at fotografen springer ned i hug og forsøger at stille skarpt på pigen.

"Jo, jo, det viser jo bare, hvor hyggeligt her er," siger fotografen.

Ikke fortynde uddannelserne

"Der er mange fordele ved en fusion på den lange bane. Der kommer til at ske mange ting på medieområdet inden for de næste år. Den teknologiske udvikling gør det svært at forudse, hvilke kompetencer virksomhederne vil efterspørge."

Prorektor Svend Lawaetz læner sig tilbage. Han kigger rundt i kontoret. Det er ikke hans kontor. Det er rektor Anne-Marie Wivels. "Et skridt i den rigtige retning" står der under en plakat for en udstilling på museet Gl. Holtegaard.

Men det er ikke det eneste smukke, Svend Lawaetz' øjne kan spotte. I vindueskarmen står en sort Henry Kloss-radio.

Med sin teknologi hentet fra mobiltelefonerne er den klar til at modtage FM-signalerne og sende dem ud i lokalet uden et eneste skrat.

"Vi kan tilbyde DJH mange ting. Vi har en masse viden om at lede en medievirksomhed. Og det vil mange af de journaliststuderende komme til som redaktører," pointerer Anne-Marie Wivel, mens Svend Lawaetz supplerer:

"Det er ikke sådan, at vi har tænkt os at hælde al faglighed fra DJH og DGH

ned i et stort kar og så ellers bare fortynde uddannelserne. Fusionen vil ikke komme til at ske på bekostning af kompetencer. Der er stadig brug for drøgtede journalister," siger han.

En drøm

"For helvede da!" Der bliver revet godt i håndtagene ved det næsten nye bordfodboldebord på 3. sal i den store bygning i Emdrup - nordvest for København.

"Jeg overvejede faktisk at søge ind på DJH, og jeg var også til optagelsesprøven. Men jeg fandt ud af, at jeg hellere ville have mere projektledelse, og det kunne jeg få på Den Grafiske Højskole."

Peter Lundbergs modstandere ser med foragt på ham. Pludseligt er det mere spændende at tale med et par fyre fra Århus end at yde modstand ved bordet.

"Tænk hvis vi kunne komme til at lære mere af hinanden. Det ville være en drøm. I hvert fald for mig. Vi kunne lave nogle store projekter sammen," drømmer Peter Lundgaard, men en klassekammerat kommer gående forbi og melder, at nu er frikvarteret altså slut.

"Man skulle næsten tro, det var instrueret. Men det

SOM AT VÆRE HJEMME | Hyggen er i højsædet på Den Grafiske Højskole. Klasselokalet er indrettet, så der er mulighed for at slappe og være sociale.

er det altså ikke," forsikrer Anne-Marie Wivel.

Skub i udvikling

Når Anne-Marie Wivel og Svend Lawaetz taler om den kommende fusionen mellem Den Grafiske Højskole og Danmarks Journalisthøjskole, taler de ofte om den tætte tilknytning til branchen, som begge uddannelser er i besiddelse af.

"Da det kom frem, at regeringen gerne ville fusionere mange uddannelsesinstitutioner, kiggede vi os

omkring. Udgangspunktet var mediebranchen, og her så vi kun DJH som en mulig partner. Der ville være faglig fornuft i en fusion med DJH frem for regionale CVU'er med sygeplejersker og ingeniører," forklarer Anne-Marie Wivel.

"Med den størrelse en fusion vil give DJH og DGH vil det virkelig sætte skub i udviklingen af nye uddannelser. Det vil gøre det meget nemmere at tiltrække og skabe uddannelser," mener Svend Lawaetz, der også mener, at man ikke

bør underkende vigtigheden af at kunne lave kombinationer mellem de to uddannelser.

"Det er selvfølgelig umuligt at spå om fremtiden. Men jeg kunne sagtens se masteruddannelser i journalistik og så et ekstra fag," siger han.

"Begge uddannelsesinstitutioner uddanner til specifikke job. Vi skal begge sørge for, at dem, der forlader os, er gode til deres fag den første dag, de starter i et nyt job," siger Anne-Marie Wivel og fortæller, at et år

efter endt uddannelse på DGH har 95 procent af de studerende et job.

Øl til en femmer

"Gutenbar". Røgen siver ud mellem døren og karmen. Fredagsbaren på Den Grafiske Højskole er fundet. Her er både hynder og askebægre.

"Hold da op," udbryster journalisten. "Fem kroner for en øl," konstaterer han.

"Ja, og det koster kun 10 kroner for toast," lyder det muntert fra bænken.

Der er intet poolbord at prale med, men til gengæld går spillet "Bob" aldrig af mode. Det samme gælder spillemaskinen med joystick og et blinkende logo. "World Cup '90".

"Hvor mange kan vi egentlig være herinde?" bliver der spurgt ud i rummet. Efter lidt overvejelse lyder svaret: 50.

"Men ellers breder vi os bare ud på gangene."

casperdall@mail.djh.dk

REKTOR | Anne-Marie Wivel har været rektor på Den Grafiske Højskole i snart seks år.

KLASSE | På tv- og medietilrettelæggeruddannelsen undervises der i journalistik.

GRAFIK | Overalt på DGH er der noget smukt for øjet at kigge på.

PROREKTOR | Svend Lawaetz er udset til at være ressourceleder efter fusionen.

Tekst | Line Juliane Rønne

DISCOUNT JULEHYGGE

Studieguide til julehygge

I den søde juletid råhygger danskerne sig, det koster mange penge, men selv med få midler kan julehyggen sikres.

December er måneden forretningsdrivende ser frem til og med god grund. Det er tiden, hvor danskerne går amok og bruger flere penge, end de har. Vi studerende rider med på bølgen af gældsstiftelse på storindkøb. Men der er måder, hvorved vi kan udskyde besøget på fattiggården.

Vi kender det godt, hver en krone bliver vendt, lommerne tomte og sofaen gennemsoget for tabte skillinger. Ak, SU'en slår bare ikke til. Julegaver, julepynt og juleguf er en tilbagevendende udgift på denne årstid, og få er så fremsynede, at de køber ind i efterårsudsalget. Men det er muligt at få kollegieværelset til at dufte af bedstemors hjemmebak og få den helt rette julestemning ind i kammeret. Her gælder den positive tanke-

gang. Studerende har sjældent mere end 20 kv, så det kræver hverken mange klejner eller guirlander for at lyse op i årets mørkeste måned.

Grønt er kønt

Hvis du vil have frisk gran på værelset, kan man for en tikrone få et bundt i discountmarkederne. Men du kan også bruge pengene på bussen til Moesgård Strand. Her er der masser af gran, svampe og bær til at lave juledekorationer med. På den måde får du frisk luft, motion og mulighed for at genopleve barndommens klippe/klistre dage. Ler kan man købe sammen med gran for cirka 5 kroner for 2 kilo. Er det for dyrt, kan man overveje at låne en af kantinens skeer og grave lidt

af jorden foran Fredagsbaren op.

Vil man have luksusudgaven i form af eget juletræ, er der flere metoder til anskaffelsen. Igen kan du tage ud til Moesgårds yndige natur. Denne gang bør du søge assistance fra en bilist, da det er lidt svært at balancere et juletræ på bagagebæreren. Desuden skal du bruge en økse og husk, det skal være efter mørkets frembrud, da metoden ikke er helt stueren. Vil man købe træet på lovlig vis, bliver de solgt flere steder blandt andet på Randersvej udenfor Café Highway. Alt efter højden bør det være muligt at slippe med en vovse. Der findes selvfølgelig også en mere langsigtet løsning som et plasticjuletræ, det kan især anbefales til folk med høfeber og

allergi.

And eller leverpostej?

Julen er i Danmark forbundet med overdådige ædegilder til anskaffelsen. Igen kan du tage ud til Moesgårds yndige natur. Denne gang bør du søge assistance fra en bilist, da det er lidt svært at balancere et juletræ på bagagebæreren. Desuden skal du bruge en økse og husk, det skal være efter mørkets frembrud, da metoden ikke er helt stueren. Vil man købe træet på lovlig vis, bliver de solgt flere steder blandt andet på Randersvej udenfor Café Highway. Alt efter højden bør det være muligt at slippe med en vovse. Der findes selvfølgelig også en mere langsigtet løsning som et plasticjuletræ, det kan især anbefales til folk med høfeber og

stykker kan ikke gå galt, med mindre man selvfølgelig har nøddeallergi. Går man efter den autentiske juleduft, kan man med en pakke klejner i ovnen hurtigt få spredt ægte glæde. Men man kan altså godt spise spaghetti med ketchup også i december måned. Og ens forældre bliver stadig glade for personlige gaver, så grib blot saks, papir og farvelader.

Men husk, julen er ikke bare tiden, hvor vi skal drikke os dumme i snaps og spise os tykke som julemanden. Ej heller er det et must at købe de dyreste gaver. Det er i særdeleshed tiden til at tilgive og fortælle vores medmennesker, hvor meget vi holder af dem. Glædelig jul!

lineroenne@mail.djh.dk

OM DEN GRAFISKE HØJSKOLE

► Der er 200 fuldtidsstuderende på DGH.

► Man kan studere grafisk design, interaktivt design, kreativ kommunikation, medieproduktion og ledelse samt tv- og medietilrettelæggelse på DGH.

► Det kræver også en bestået optagelsesprøve, før man kan kalde sig studerende på Den Grafiske Højskole.

► Claës Aller og Valdemar Thal-Jantzen grundlagde Den Grafiske Højskole i 1943.

TA' BUSSEN - LINIE 888

KUN 120 KR.

For studerende og seniorer fra mandag til torsdag

ÅRHUS
ROSKILDE
KØBENHAVN

Rejsetid ca. 3 timer
Afgang fra Århus
rutebilstation

Tlf. 70 210 888

Online booking:

www.linie888.dk

Abildskou ^{A/S}

Tekst | Esben Christensen Foto | Michael Bothager og Morten Pedersen

MUSICAL

ØVELSE GØR MESTER | Der bliver øvet på livet løs for at blive klar til premieren.

Ambitiøs teaterkoncert på Aarhus Teater

Han er kendt som mørkets fyrste, punkrockens sorteste poet, og i over 25 år har han udgivet sange om det hårde, det bløde, det grimme, det absurde og det smukke. Navnet er Nick Cave, og nu skal hans sange synges på dansk.

Teaterkoncerten som genre lægger sig et sted mellem musicalen og musikvideoen. Det er teater uden en gennemgående historie, uden faste roller. Sidste år spillede Aarhus Teater en stort opsat teaterkoncert med sange fra Tv2. At sælge Tv2 i Århus er så let som at sælge is om sommeren. Set i det lys er Cave et mindre kommercielt sikkert kort at spille.

Stykket spilles på dansk med danske skuespillere og musikere, ingen Cave på scenen. En af skuespillerne, Thomas Bang, er ophavsmand, ikke bare til ideen om Nick Cave på dansk, men også til teksterne, der synges. Illustreret Bunker satte ham stævne en mandag formiddag.

Hvorfor Nick Cave?

"Mit udgangspunkt er, at jeg selv er Nick Cave fan og har kendt hans musik siden, jeg var forten år. Han har et meget teatralisk udtryk, og den måde, hvorpå han skriver tekster, er i historieforn. Der er ingen banale kærlighedssange."

Hvad skal publikum have med ud fra koncerten?

BACKSTAGE | Det er ikke kun på scenen der bliver arbejdet. Der bliver knoklet i kulisserne. Premieren er den 15. december.

"Først og fremmest håber jeg, at de bliver underholdt. Det synes jeg er vigtigt, når man går i teatret. Derudover er det nogle skide gode historier med stor litterær kvalitet. Jeg håber, at de historier kan ramme folk som mennesker, og at det kan sige noget om deres egen menneskelighed. Nick Cave tager udgangspunkt i gamle myter, som er almenmenneskelige fortællinger. Og selv om man ikke har prøvet at stå i en situation som Kain og Abel, så ligger der noget, der alligevel kan vække genklang i én. Og det synes jeg også ligger i hans tekster.

Derudover er det fed musik, han har helt sin egen stil. Der er ikke nogen, der lyder som Nick Cave."

Hvorfor skal teksterne oversættes til dansk?

"Når jeg hører musik, så har jeg enormt let ved at lade mig forføre af musikken. Så bliver det dét, man lytter efter, og så kan man lige skræle med på et omkvæd. Ved at oversætte det til dansk håber vi på at fjerne det filter, hvor man lige først skal oversætte til

dansk, og derigennem lade historierne træde frem."

Hvad kan en god teaterkoncert?

"Musik, for mig, har meget nemmere adgang til det følelsesmæssige. Ved at man samtidig sætter det op på en scene, og dramatiserer det med billeder, kan man ramme folk på både det visuelle og det auditive samtidig. Hvilket kan være enormt kraftigt. Det er noget andet end at sidde og høre en cd derhjemme eller tage til en koncert med Nick Cave og se ham. Der er det ham, man kigger på. Her ser man på hans karakterer og hans sange levendegjort ved hjælp af lyd, lys og os skuespillere."

Der er ikke nogen gennemgående historie, men du nævnte, at et hotel var rammen om alle sangene. Hvorfor på et hotel?

"Et hotel er et godt billede. Det kan både være et enormt konkret sted, men det kan også være en metafor for en masse ting. Det kan være en metafor for at være den evigt rejsende. Jeg er helt vild med hotelbarer og barer på DSB stationer.

Man kommer ind, og så møder man skæbner, der sidder der og altid har en eller anden historie at fortælle. Der er et eller andet "rock n' roll" over hoteller."

Er der nogen sange, hvor du tænker: "Det bliver fedt, når publikum oplever den her sang"?

"Vi har en ældre skuespiller, der hedder Ole Westh Madsen. Han synger et nummer, der hedder 'Into my arms', som er en kærlighedssang. Vi er spredt på alder og køn, og det gør noget andet for en sang, at den bliver sunget af en mand på omkring de 60, end hvis jeg skulle synge den (Thomas Bang er 36, red.). Det åbner nogle andre døre, fordi han synger det med et helt livs erfaringer. Det synes jeg klinger enormt smukt igennem i den sang."

Fra den 15. december 2006 til den 3. februar 2007 vises "Nick Cave Teaterkoncerten" på Aarhus Teater.

esbenc@mail.djh.dk

Tekst | Karen Agerbæk Jørgensen Illustration | Stine Spedtsberg

YOU CAN RUN...

"Godaften, det er DR Licens"

Jobbet i DR-uniformen er krævende, for licensinspektøren er ikke en, man gladelig åbner døren for.

Det ringer på døren. Selvom der ringes på igen, bliver der ikke åbnet. Udenfor på trappen står en mand i uniform. Det er licensinspektøren fra DR. Han ringer på døren igen. Fra dørtelefonen lyder der et "ja?". Licensmanden giver sig til kende, men døren forbliver låst.

Hvis du ikke frivilligt betaler licens, får du indimellem en påmindelse fra DR Licens. Først et opfordrende brev, dernæst får du besøg af en af de licensinspektører, som er ansat til at stemme dorklokker og afsløre eventuelle ikke tilmeldte tv og radioer.

Licensinspektørerne er ikke blandt de mest velkomne gæster i de danske hjem, og ikke sjældent bliver de mødt med sure miner og onde blikke, på trods af at de ikke gør andet end at udføre deres arbejde.

Konfliktløsning og etiske regler

Jobbet som licensinspektør indebærer, at man bliver uddannet hos DR og gennemgår en oplæring hos en erfaren inspektør. Der undervises i konfliktløsning og i de etiske regler om henvendelse til "kunderne", som DR kalder sortseerne.

Licensinspektørerne arbejder typisk mellem klokken 17 og 21 på hverdage. Af DR får de udleveret lister med navne og adresser, som de skal opsøge. Inspektørerne arbejder alene og er for deres egen beskyttelse anonyme. Reglen er, at inspektørerne skal indberette, hvis de oplever noget voldeligt eller meget ubehageligt. Selvom man hører skrækhistorier, hvor licensinspektørerne er blevet forfulgt og har fået smadret

bilrunder, så sker det sjældent. "Mange kunder reagerer først instinktivt og bliver sure, når vi ringer på hos dem. Men så bliver de alligevel forlegne, for de ved, at det er deres egen skyld, at de bliver kontaktet", siger Charlotte Friis, kampagneleder hos DR Licens.

Kollegier med mange sorte seere

Licensinspektørens arbejde er ikke altid nemt, og problemerne opstår ofte på kollegierne. Her alarmerer beboerne hinanden og forhindrer på den måde, at inspektøren bliver lukket ind.

De unge på kollegierne føler sig forfulgt, fordi de mener, de bliver kontaktet oftere end andre. Men ifølge Charlotte Friis er der ikke tale om forfølgelse:

"Vi besøger de store klynger af sorte seere, og kollegierne er ofte blandt de steder, hvor flest sorte seere er samlet. Netop fordi, at der er stor udskiftning på kollegier, og mange nye sorte seere flytter ind ved studiestart."

For at opnå større respekt og forståelse for licensinspektørernes arbejde har DR forsøgt at gå i dialog med kollegieformændene, dog uden større

succes: "Vi har ikke fået meget ud af det. I stedet opsøger vi de enkelte beboere, arbejder på en god dialog og taler med dem på en fornuftig måde," siger Charlotte Friis.

Fælles om licensen

Ifølge Charlotte Riis er den største opgave for DR Licens at skabe forståelse og sympati for licensen og andre sorte seernes opfattelse til, at vi alle skal bidrage til licensen. Dette vil også skabe mere respekt og tillid til de uniformerede inspek-

tører, som forsøger at udføre deres arbejde.

kajjorgensen@mail.djh.dk

LIGENS

► Næsten halvdelen af alle sorte seere er unge mellem 20 og 30 år.

► Når den nye medielicens indføres per 1. januar 2007 bliver visse mobiltelefoner og alle pc'ere med internetadgang licenspligtige.

Tekst | Tine Christensen

MADTIPS

Nem mad behøver ikke indeholde Knorr

Når SU'en både skal dække husleje, fadøl og bøger, kan det være svært at få økonomien til at række til ret meget andet end pulver-supper og pasta med ketchup, når der skal mad på bordet. Er du træt af de bløde skruer med tomatnask så fortvivl ikke. Illustreret Bunker har kigget dygtige kokke over skulderen og bringer her forslag til spændende, alternative og ikke mindste billige retter til studerende.

Sylte anno 2006, 2 personer af Søren Pedersen, Norsminde Kro

2 kg griseskanker
2 laurbærblade
2 gulerodder
timian

3 blad husblas

Kog skankerne til de er møre, cirka 3-5 timer sammen med laurbær, gulerodder og timian. Kødet tages op, plukkes og kommes derefter i en skål.

Smelt husblasen i 1 dl. lun kogelage, og bland det godt ind i det plukkede kød. Tilsæt friskkværnet peber og groft salt.

Kom massen i en form efter eget ønske. Kan med fordel gøres dagen før, den skal spises.

Lakridsolie:

1 dl. olivenolie
saften af 1 appelsin og rene appelsinskaller i julienne*. Saften af 1 citron og rene citronskaller i julienne. Ca. 40 g. hakkede mandler og hakkede pistacienodder 5 g. lakridspulver

Alle ingredienserne til lakridsolien blandes og sættes på køl i 1 time.

Slå sylten ud af formen. Lun evt. formen lidt i varmt vand, for at få dyret ud.

Anret sylten, overhæld med olie.

Der kan serveres salat eller tyndt udskåret rodfrugter til retten.

*Julienne er fine strimler. Riv evt. på et rivjern.

Græskarsuppe, 1-2 personer af Lars Philbert, Bistro i Jægergårdsvej, Århus

1 hokaido græskar, lille, ca. 600 g.
1 stjerneanis
2 dl. hvidvin
2 1/2 dl. hønsefond*
saft af en 1/4 citron
evt. friterede kapers til smag og pynt

Skræl græskarret, fjern kerner og hinden omkring dem. Skær græskarkødet i tern.

Kog hvidvin ind til det halve, kom fond på og kog græskarkødet mørt, sammen med stjerneanis, groft salt og peber. Har du lyst, kan du tilsætte lidt fløde. Blend suppen, og den er spiseklar.

*Hvis du ikke har noget fond, kan du alternativt gøre sådan her:

1 løg skåret i både simrer i to spiseskefulde olivenolie sammen med friskkværnet peber og groft salt. Tilsæt hvad du har i skabet af kryd-

derier; timian, rosmarin, oregano, laurbærblade. 1 tsk. i alt.

Lad det simre i 20 minutter og tilsæt 2 1/2 dl. vand. Kog det i 10 minutter.

Du behøver ikke si det, fjern bare laurbærbladet, og blend det hele med i suppen.

Muslinger og pomfritter, 2 personer af Tine Christensen, kok

Muslinger er billige; lige nu koster et kilo cirka 35 kr. hos havnens fiskehandlere.

1 kg. muslinger
1 stor gulerod
2 store løg
1/3 knoldselleri
evt. 1 porre
evt. 4 fed hvidløg
3 dl. hvidvin
groft salt og friskkværnet peber

Rens og skær grøntsagerne i tern, det er ikke vigtigt, at de er kønne at se på.

Læg muslinger i vand og sortér dem. De åbne, og dem, der har fået skallen slået ind, skal kasseres!

Alle de lukkede, hele muslinger skal have revet skægget af; det vil sige det trådværk, der stikker ud mellem skallerne.

Nu er du klar. Tag en stor gryde og varm en spiseskefuld smør eller olie.

Rist grøntsagerne 3 minutter.

Hæld de rensede muslinger i, sammen med hvidvin og krydderier. Skru helt op for varmen.

Kom et låg på gryden og tag det af efter 8 minutter.

Suppen smager fantastisk, og hvis du ikke spiser den med det samme, kan den gemmes til næste dag.

Spis pomfritter til. Enten nogle du selv har lavet eller køb nogle frosne.

De muslinger, der stadig er lukkede, skal du smide ud!

Variationer: tilsæt karry, fløde, kokusmælk eller krydderier; chili, ingefær, lime.

Inspiration til sandwiches

Daggammelt brød får nyt liv efter en tur på toasteren.

Brug kold kartoffelmos i stedet for mayonnaise eller smør.

Rodkål smager fantastisk i en sandwich.

Rodfrugter, skåret i stænger, vendt i 1 tsk. olie og bagt i ovnen til de er møre, mellem 30 og 45 minutter, er gode i sandwiches. Prøv med rødbeder, gulerodder, knoldselleri, jordskokker, pastinak og persillerødder.

tchristensen@mail.djh.dk

Tekst | Ditte Haaning Foto | Morten Pedersen

VINTERVARME

VINTER I TYROL | Kransen hejser de kolde fingres redning på plads, så er der snart varm chokodri.

Få varmen når du skøjter

Så snart frosten kommer til Danmark, åbner der en ka-kaobod ved den udendørs skøjtebane nær Musikhuset.

Det ligner umiddelbart en hyldet til finske bjælkehytter, men når skøjtebanen kan holdes frossen, åbner Choko HOT. Det er Rasmus Lunds nyeste påfund, hvor man kan købe varm kakao, kaffe og muffins, når man besøger skøjtebanen ved Musikhuset.

Hytten er blevet bygget i Skejby med hjælp fra Rasmus Lunds venner, og mandag den 4. december 2006 fandt hytten sin vej til skøjtebanen på laddet af en stor, rød lastbil.

Selvom hytten var ved at kollidere med et ungt træ, da en kran hejste den ned på græsplænen, gik flytningen smertefrit. En tilfreds Ras-

mus Lund kunne glæde sig over at være nået et skridt længere med sin to et halvt år gamle idé.

"Det er helt fantastisk! Nu skal der selvfølgelig installeres vinduer og dør, men det føles rigtig, rigtig godt at have hytten på plads," siger Rasmus Lund.

Det er de mange møder og tilladelser, der er årsagen til, at idéen om kakaoboden har været undervejs så længe. Rasmus Lund har dog også kun fået en midlertidig tilladelse til at stille den finske bjælkehytte op. Hvis idéen bliver en succes, er der en chance for, at han kan få lov til at lade den blive stående.

Der bliver mulighed for at gå lige fra skøjtebanen op på terrassen foran Choko HOT, hvor man kan varme sig med en kop varm kakao.

Men indtil videre lader vinteren vente på sig, og udsigten til dagstemperaturer under fem grader er ikke god. Der skal nemlig være koldt udenfor, hvis skøjtebanen skal kunne holdes frossen. Choko HOT står klar til at byde de første gæster velkommen, men uden aktivitet på skøjtebanen kan Rasmus Lund forvente en stille vinter.

"Så må vi se om det også bliver vinter i år," siger han.

haaning@mail.djh.dk

Tekst | Rasmus Lybæk

Blend in på Blender

Casper Christensen starrer midt om natten ind på diskoteket Blender, der ellers er kendt for at være et insted for homo- og biseksuelle og i øvrigt lidt af hvert.

Under armen har komikeren en smuk ung blondine i starten af 20'erne. Se & Hør havde fulgt stjernen hele aftenen, især efter at han blev powerscoret af blondinen ved et afterparty for hele holdet bag komedieserien Klovn.

Men sladder-pressen følger dog ikke med ind på Blender, hvor jeg til gengæld befinder mig.

Minutter forinden var jeg og et par venner blev jaget op fra kælderen af et bastant og bestemt kvindemenneske. Denne fredag er der nemlig "girlz only"-aften i kælderen...

Det er Casper Christensen lykkeligt uvildende om, så det glade og snalderede par vader direkte ned i dybet til den store masse af lesbiske kvinder.

De kom hurtigt op derfra igen.

Jeg møder Casper i garderoben, hvor han lynhurtigt er i færd med at holde på pigen med den ene arm og afhente sin trendy trenchcoat med den anden.

"Øhm, det var så lige noget af en fejltagelse," mumler manden og flygter med pigebarneret. De opdagede aldrig, at Blender også byder på en 1. sal med et endnu større dansegulv, bar og mere varierende gæster, end hvad der er at finde denne fredag i kælderenes østrogene dyb.

Er du bøsse eller hva'?

Det er ikke sikkert, at Blender er blevet Casper C.'s nye in-sted i Århus, men til gengæld vrimer det med alternative mennesker. Her er hovedsagligt homoseksu-

elle og det er alt fra bøsser med løse, faste og neutrale håndled til betonlebbes og andre lesbiske.

Stedet vidner om, at homoer er et lige så forskelligt og varierende folkefærd som de heteroseksuelle.

De kommer her også – til en vis irritation på nogle af hardcore-homoerne. Det er en evig diskussion, om diskoteket skal være et gå-i-byen-sted for alle anderledes og spændende mennesker, som det er nu, eller om det kun skal være for de homoseksuelle.

Blender, der ligger i Telefontårnet, nyder godt af, at de er det mest populære

sted for homoer. Det eneste andet reelle alternativ er Pan i Jægergaardsgade. Pan er efterhånden mest befolket af lesbiske på hyggeaften.

Bjarne og kontordamen

Men dét, der for alle gør stedet interessant at gæste, er "duften af det anderledes". Blenders specielle arrangementer lokker betydeligt fra tid til anden. Og på grund af det befriende alternative og farverige klientel kan stedet sagtens være en oplevelse værd – for eksempel i forhold til Fabriken og især Social Club. Her i december ople-

vede jeg pludselig at få en svingom med en 45-årig stangstiv kontordame, der efter julefrokosten vist havde slæbt Bjarne fra kopirummet med i byen. Du skal for øvrigt også altid kigge to gange, før du kan vide dig sikker på, om en lidt ældre kvinde ikke eventuelt er en snedig transvestit.

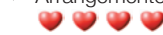
Farlighedsfaktor

Blender er dog ikke farligt for nogen. Det er ikke mere farligt end så mange andre diskoteker. Du skal kunne tåle et klap i røven, selvom det ikke er hver dag, det sker. Mange hetero'er, der

A GAY TIME

VURDERING AF BLENDER

► Arrangementer på Blender

► Musikken

► Indretningen

► Priserne

er afklaret med det, og som selvfølgelig ikke lider af homofobi, har ofte hygget sig på stedet. De er ikke bange for at blive forvekslet med homoer – det værste, der kan ske, er blot, at de i løbet af natten knuser et par hjerter...

lybaek@mail.djh.dk

INDVIKLET | På dansegulvet foregår en avanceret form for Kludderemutter.

Tekst | Alex Bätz

A NEED TO KNOW BASIS

Alphabet – Being a journalistic foreigner in Denmark

Angle: Central to whatever you work on. No journalism without focus, you may change it as often as you want, but keep to your angle for the final article.

Århus: For Danes it is one out of two possibilities living in a bigger city. The other is Copenhagen. Århus is supposed to be the second biggest city in Denmark. But for a second biggest city it is quite cute...

Æble: Danish for apple, reminds of the similarities, but also indicates pronunciation problems: a, æ, å and e can sound quite similar, but are supposed to have a difference.

Bunker: Slightly unfriendly description of the

concrete building, the DJH is in. It has windows, but for some weird reason, no light comes in.

Chokoladefabrikken: A club placed in a former chocolate factory, where young people love to go and dance to Hip-Hop or Techno.

Dutchy: A person from the Netherlands (Holland) is a region within Netherland), can be met at DJH and classified in non-touchy Dutchies and touchy Dutchies, who hug and bussi-bussi quite a lot.

English: At the DJH, studies in the international classes are held in English, which works most of the time quite well between the Danes and foreigners from Estonia via the Basque

Country to New Zealand. But Danes tend to switch into their mother tongue quickly, and some do not get the point to switch back to English again.

Fredagsbaren: A Danish synonym for beer. Every Friday, the students gather in their Fridaybar at school, from about 14:00 on, and drink a lot of beer at cheap prices.

Gær: English "yeast", German: "Hefe" (names = nouns), similar to German "gären" Can only relate to the production of beer in Denmark...

Hill: The dominant form of landscape in Århus is the hill. Danes love to cycle, and for them it seems like nothing to cycle uphill. For

foreigners, those hills are a severe obstacle.

Ida: Behind-the-counter-queen of the DJH canteen. Every time friendly, having an honest smile for everyone, and knows almost everyone on the school by name. A trick that certainly deserves a Nobel prize.

(D)JH: Journalisthøjskolen, Danmarks -: with a sustainable concept for journalistic education, but unfortunately in a building without natural light.

Kollegie: The Danish word for dorm. Some people are lucky with the place, others suffer from windows nearly dropping out all the time.

Lakrids: Danes love it,

northern Germans and Dutch people as well. It is everywhere, and for Eastern and Southern Europeans it is disgusting.

Margrethe: Dutch first name, relative to the Queens of Denmark. But as Margrethe is easy to pronounce, no matter where you are from, with Margrethe it is difficult: swallow a frog and say "MaCHREet", and don't forget to roll the R after the CH.

Names: Forgotten the name of your (male) neighbour? Never mind. Just call him Rasmus, Andreas/Anders, Thomas, Mikkel/Michael or Jesper: The probability to do the right guess is higher than in any other country.

Olaia-Effect: Caused by a sweet and decent Bask girl, who attracts all sorts of men for a talk by just being somewhere. She denies in having this effect on men. All non-effected people (mainly gays and straight women) have seen proof.

Øi: Danish for beer: The most central part of DK's culture and most important word to know. PPRonunciation: Gives foreigners the creeps. Nordre Ringgade (bus stop) sounds like Nöö e "Ri(n)(g)ä(e)".

Queen Margrethe: Danes love her, and she loves to smoke. Well, why not.

Røde pølser (red sausages) and rød grød med flode (red fruit jelly with whip-

ped cream) belong to the typical food of Denmark. Looks spacey and you can't pronounce it without having a knot in your tongue afterwards.

Social Club: Open to students for free, nice to go once, but as the same seven titles of music are repeatedly run by the DJ (if there is such a person, and not only a tape), it is not on the list for every-weekend-to-do's. T'Tour des Chambres: Another drinking game, practiced in dorms. Everyone prepares a drink in his place, and all the attendants go for a round through the rooms and drink. Due to the wild mix of alcohol, not everyone arrives at the last room.

Undskyld: pronunciation

ends in a mild tong twister and means "excuse me".

Victorija R.: My flatmate, great girl, quite a good sense of humour.

Washing: Necessity if you don't like to be smelly. But it is connected with waiting, as the Grundtvigs Hus Kollegiet, for instance, has three washing machines for about 130 people.

X Danes don't use it as an initial, except for xylophone.

Yoghurt: Very common in Danish supermarkets, in mostly the same sorts of taste everywhere.

Zar, zebra, zink, zone, zoolog(isk).

journalist@abaeatz.de

Tekst | Dylan Quinell

LIVE FAR FAR AWAY

Polish cocks are the best

You turn up in a new city with a foreign language you can't yet distinguish from German being spoken all around you. You meet your 'mentor' a friendly local student who teaches you how to say "en øl" and tells you you'll need it. Then off to your home for the semester, which on first impression looks more like a bomb shelter than a student dorm. Next you're introduced to some of your new flat mates whose names you can't pronounce, but are very friendly, and your new room

that is concrete, white and at the time rather uninviting. But you are prepared with posters of surfing, something you can do in New Zealand, or whatever it is you have posters of. Now you are tired so you curl up on your new bed under the 'blanket' and have a good sleep.

In the morning my 'blanket' turned out to be the carpet, rather embarrassing but warm. Being an exchange student is awesome.

Why go on exchange? I've

been asked. Well why not. You get to meet heaps of new people many travelers who are very similar to you, and you get to have a 'holiday' while studying at the same time. I have made some very good friends who I will keep in contact with and plan to visit in the future. At the same time they are all valuable journalistic contacts.

The other day I was walking down to Århus central with a Polish and a Slovakian classmate when we heard a rooster crow.

The Polish girl got a dreamy look on her face and told us how they used to wake her up at home before she declared, "Polish cocks are the best!" I don't think I've ever laughed so much and it took the Slovakian girl a few minutes to explain to her that the word 'cock' has two meanings. Just one of the many joys of being an exchange student is trying to learn new languages and hearing others try.

You also get a greater knowledge of the world and the differences between countries and cultures.

I think it is important for a journalist to have some

idea of the ways people of different cultures think and act. In our class we have had sometimes heated debates about whether < or " should be used to show a quote. It was only at the end of the debate that we realised there were simply different ways of doing it around the world.

Another part is that I simply love traveling. Being on exchange has given me a great opportunity to travel throughout Europe, a long way from New Zealand. I have on this trip traveled for a month through Italy, Austria and Germany. On class excursions we visited Copenhagen and beauti-

ful Brussels with a world record holding bar that sells 2004 different types of beer, enough to keep all of Denmark happy. During our weeks holiday I got a train pass to Berlin and Prague.

Then to top it all off for my final project a classmate and I jetted up to the far North of Norway to write about the indigenous Sámi people. For six days the sun didn't rise above the horizon, it snowed continuously and the temperature never got above 0C. It was an amazing experience and the Sámi were very friendly people letting us drive a snow mobile and get up close and personal with a herd of reindeer. And by the

way unless you are wealthy watch the beer, the cheapest cost 55Nkr!

When you are going on exchange there will also be lonely times when you think of the loved ones and friends you left at home. You have to be independent and willing to solve your own problems but there is always help and new friends around. Yes, going on exchange costs a lot. But then what is the money when put next to the amazing experience and skills gained?

I feel after my six months in the land of the Vikings I will return home a better person. More confident,

knowledgeable, and able to handle change; with a network of friends and colleagues spread around the world. I would recommend this experience to anyone. If you end up at my university, AUT in Auckland New Zealand, I will be an exchange mentor and I might even end up showing you around. It would also be a great opportunity to practice the bit of Danish I have managed to learn. Plus if you're in a bar in New Zealand or Australia and yell 'SKOL' to someone, they will think you are challenging them to drink their whole drink in one go, and they will try to. Questions? Mail me.

adventuremadlad@gmail.com

De sidste 25 års julekalendre på tv 2006

DR1 Absalons hemmelighed
DR2 Jul i verdensrummet
TV2 Alle tiders nisse

2005

DR1 Bamses julerejse
TV2 Jul i Valhal
TV2 Martin og Ketil; Jul for begyndere
Zulu CWC World

2004

DR1 Jul på Kronborg
DR2 Jul I den gamle koldbøt-tefabrik
TV2 Alletiders jul
TV2 Station 7-9-13

2003

DR1 Nissernes
DR2 Jul på Vesterbro
TV2 Jesus og Josefine
TV2 CWC World

2002

DR1 Nissebanden i Grønland
TV2 Brodrende Mortensens jul

2001

DR1 Nissebanden
DR2 Jul i hjemmevermet
TV2 Krimmernes jul
TV2 CWC/Canal Wild Card
TV2 The Julekalender

2000

DR1 Jul på Kronborg
TV2 Pyrus i alletiders eventyr

1999

DR1 Bamses julerejse
TV2 Olsenbandens første kup
TV2 Juletestamentet

1998

DR1 Jul på slottet
TV2 Brodrene Mortensens jul
TV2 Andersens julehemmelighed

1997

DR1 Jullerup Færgesby og Tryksen
DR1 Den hemmelige tunnel
TV2 Alle tiders julemand
TV2 Gufol mysteriet

1996

DR1 Bamses julerejse
TV2 Krummernes jul
TV2 Jul i den gamle trædemølle

1995

DR Hallo det er jul
TV2 Alle tiders nisse
TV2 Juletestamentet

1994

DR Jul i Gammelby
TV2 Alletiders jul
TV "The Julekalender

1993

DR Nissebanden i Grønland
TV2 Jul i Juleland
TV2 Andersens julehemmelighed

1992

DR Nissebanden
TV2 Trollderiks posthule
TV2 Skibet i Skilteskoven

1991

DR Jul på slottet
TV2 Trollderiks julekalender
TV2 The Julekalender

1990

DR Julleruo Færgesby og Tryksen
TV2 Trollderik og nisserne
TV2 Jul i den gamle trædemølle

1989

DR Nissebanden i Grønland

1988

Cirkus Julius

1987

DR Torvet
DR Kalender kavalkade

1986

DR Jul på slottet

1985

DR Kikkebakke Boligby
DR Eldorado for dyr

1984

DR Nissebanden

1983

DR Jul i Gammelby

1982

DR Jullerup Færgesby og Tryksen

Tekst | Julie Rode Nygaard Foto | elixir.dk

SÅ KAN DU LÆRE DET

Hvad laver de nu?

Husker du den smukke Prinsesse Miamaja fra Jul på Slottet? Eller Kartoffelavlser Oluf Sand? For ikke at glemme Anton fra Jullerup Færgesby, som altid revnede sine bukser!

Illustreret Bunker har fået en snak med de gamle stjerner.

Hanne Stensgaard alias Prinsesse Miamaja i Jul på Slottet, 1986.

Fra prinsesse til pornoanmelder

Hanne Stensgaard fik rollen som Prinsesse Miamaja foran næsen på sin veninde efter at have lojet sig seks år yngre til castingen på Jul på Slottet.

Efter den store decembersucces afslog hun et tilbud fra Det Kongelige Teater og begyndte at spille undergrundsteater i København.

"Jeg har haft en meget anderledes karriere," slår Hanne Stensgaard fast.

Og det vil de fleste give hende ret i. Blandt andet har hun arbejdet i den erotiske gavebutik "Lust" i seks år, anmeldt pornofilm i to år og holdt foredrag om erotik, seksualitet og religion.

På spørgsmålet om det er rigtigt, at hun selv har medvirket i pornofilm, slår hun en stor latter op:

"Ha ha! Nej, det er altså ikke rigtigt. Det rygte kan jeg da kun grine af," klukker Hanne Stensgaard muntert.

Dog drømte Hanne Steensgaard en gang om at instruere en pornofilm. Men efterhånden som tiden er gået, og hun ikke har fået muligheden, er lysten forsvundet lidt efter lidt.

Selvom det aldrig blev til en pornoudgivelse, har Hanne Steensgaard alligevel fået muligheden for at udgive noget. Nemlig en kogebog med titlen "Kærlighedens Køkken", der fortæller, hvordan du kan spise dig til

mere sex.

Falder snakken på, hvilken julekalender hun bedst kan lide, er svaret klart: "Alletiders Jul med Pyrus og Freja. Den er mægtig godt lavet, har nogle skønne skuespillere, og så handler den om noget vigtigt. Nemlig vores fortid," siger Hanne Stensgaard, som aldrig har set hele Jul på Slottet:

"Jeg kan ikke lide at se dét, jeg selv har været med i. Jeg bryder mig ikke om at se mig selv indefra og udefra på én gang."

Viggo Sommer alias Kartoffelavlser Oluf Sand/ Fritz i The Julekalender, 1991

Kan sagtens grine af sig selv

Viggo Sommer har allerede fået fyret godt op under karrieren sammen med De Nattergale, da de beslutter sig for at lave en julekalender for voksne. Det blev en hektisk tid, for de tre nattergale.

"Det var dengang, vi var unge. Vi vidste ikke helt, hvad vi havde med at gøre. Det var lidt ligesom humlebi'en, der ikke kunne flyve – men det gjorde den så alligevel," husker Viggo Sommer.

Med The Julekalender følger sangen "Stovledans". En sang som spilles på aldersens afterski-barer, diskoteker og julefrokoster. Hvad siger Viggo til, at sangen stadig lever?

"Jeg synes, det er ret sjovt at have været med til at lave sådan en sang, som bliver brugt de mærkeligste

steder. Jeg har prøvet at gå forbi et diskotek, hvor den drøned for fuld hammer ud gennem væggen. Det er sgu vildt fedt!," smågriner en stolt Viggo Sommer.

Det er ikke særlig tit, at Viggo smækker The Julekalender på tv'et, men når det sker, kan han sagtens grine højt.

"Mit yndlingssted i The Julekalender er helt klart de to afsnit, hvor Günther har slået hovedet og begynder at tale tysk. Det synes jeg er dejligt langt ude! Det er simpelthen min yndlingspassage," klukker Viggo Sommer.

Hvis Viggo skal vælge en yndlingsjulekalender, ud over The Julekalender, har han ikke svært ved at vælge:

"Jeg kunne skide godt lide "Jesus og Josefine". Den gav mening, for der var noget historie med. I stedet for at der går for meget pisenisse i den hele tiden," slår Viggo Sommer fast.

Anton alias Anton i Jullerup Færgesby, 1974

Anton er forsvundet

Iben Wurbs var redaktionschef, da Jullerup Færgesby blev genudsendt på DR1 sidste gang. Hun har ikke hørt fra Anton i lang tid.

Dog mindes hun klart den dag, hun pludselig så Anton på skærmen i Bertelsens "dukkementar" på DR2 (programmet med Mikael Bertelsen, red.). Her hang en tydeligt påvirket Anton ud på en bænk sammen med Lillebror ("Ingrid og Lillebror", red.).

"Det er tydeligt at se, at Anton har taget skade af at være barnestjerne," fortæller Iben Wurbs med alvor i stemmen.

Hanne Willumsen har kendt Anton siden han blev født. Hun indrømmer over for Illustreret Bunker, at hun sagde farvel til ham for mange år siden.

Hanne er i tvivl, om Anton overhovedet eksisterer mere:

"Han er lavet af skumgummi, så jeg tror ikke, han findes mere. Han er nok gået af kødets gang," fortæller Hanne, som selv syede Anton i tidernes morgen.

Ingen anden dukke kan erstatte Anton, så ingen har forsøgt at sy en ny, som kan overtage hans plads efter den triste skæbne.

Det var ved avisens deadline ikke lykkedes Illustreret Bunker at få en kommentar fra Bertelsen, som sidst så Anton i live.

Tekst | Tonny Clausen Foto | Morten Pedersen

FJERNSYN FOR VOKSNE

PUNK | Det er ikke kun børn, der besøger den gamle julekalendermus, Magus Tagmus, som bor i Den Gamle By.

Julekalender for voksne og børn

De danske tv-kanaler har i mange år lavet en julekalender forbeholdt voksne, men hvad er en voksen julekalender og ses den kun af voksne?

Der er sket meget siden 1962, hvor den første julekalender for børn blev sendt på dansk tv. Det var en satsning fra Danmarks Radios side, der hed "Historier fra hele verden". Julekalenderen er blevet en tilbagevendende tradition år for år.

Det er jul og hvad så?

Vi kender dem alle sammen, Vinterbyøster, Jullerup Færgesby, Nissebanden og jul på slottet, for bare at nævne nogle få af DR's jule succeser. Da man i slutningen af 80'erne lancerede Tv2, som eneste konkurrerende tv-kanal til DR, skete der

store forandringer, også på julekalender området.

Tv2 indførte nemlig de såkaldte voksne julekalendere, og lagde i 1989 ud med "Jul i den gamle trædemølle". En satirisk og sort julekalender, kun for voksne. Om hvad glæde der egentlig var ved julen, utroskab, druk og hvad man ellers kunne tage med af hverdagsting, der kunne ramme den brede befolkning.

Siden hen fulgte De Nattergales "The Julekalender" tilbage i 1991 og hvem husker ikke Putte, med drømmen om at blive en rigtig kvinde og Gas og vandmesteren i "Andersens

Julehemmelighed" fra 1993?

Ingen grænser

Først og fremmest var voksen julekalenderen tiltænkt de voksne, men med tiden udviklede den sig til, at blive for hele familien.

Pyrus indtog alles hjerter i tre år, han rejste frem og tilbage i tiden, besøgte gamle guder, konger og andre historiske personligheder. Efterfølgende begyndte man at tage genkendelige hverdagsemner op. Emner som hele familien kan diskutere gennem hele julemåneden.

Sidste års "Jul i Val-

hal" gav anledning til at se nærmere på den nordiske mytologi sideløbende med de problemer enhver familie har. Der er efterhånden ingen grænser for, hvad man vil lave en julekalender om. "Jul på Vesterbro" på DR2 satte helt nye standarder for hvad en julekalender er. Den var rettet mod unge, men fik folk i alle aldre til at zappe over på kanalen hver dag.

Hvad fremtidens julekalendere kommer til at handle om, vil kun tiden vise. Men hvem ved, måske er tiden ved at være moden til en reality julekalender – for voksne?

clausen@mail.djh.dk

Tekst | Camilla Nissen

LÆRDOM

Fiktion og fortid som julehygge

Tv-julekalenderen har de seneste år budt på hæsblæsende action og historisk underholdning

Med omvendt kasket-hue og en skrattende el-spade, dumpede nissen Pyrus ind i de danske hjem i midten af 90'erne.

Han satte gang i en bølge af julekalendere med rejser i tid og rum.

Julekalenderen var ikke længere blot en beretning om nutiden og nisser, men derimod en fortælling fra fortiden.

Tem Frank Andersen er ekspert i mediépædagogik på Ålborg Universitet.

Han fortæller, at børn interesserer sig for historie: "De vil gerne vide, hvor vi alle sammen stammer fra. Det giver dem en slags helhedsoplevelse," understreger han.

Tendensen er, at vi gerne vil nå i dybden med alt i vores tilværelse. Her kan

julekalenderen bidrage med stof om vores baggrund, mener Tem Frank Andersen.

Fantasi og fakta

Selvom det historiske islæt har gjort sit indtog de seneste år, er underholdningsværdien ikke dalet.

Jesus og Josefine, Jul på Kronborg og Jul i Valhal blev alle peppet op med fiktion og mikset med nutiden. I Jul i Valhal blev kristendommen for eksempel blandet sammen med den nordiske mytologi.

Skolelærer Peter Clausen brugte forrige år en del af undervisningstiden til at tale med børnene om Jul i Valhal. Børnene fik nemlig smag for at lære mere om den nordiske mytologi, som blev behandlet i julekalenderen.

Han mener, at forældrene ikke altid får præciseret, hvad der er sandt og falsk:

"Jeg synes, det er vigtigt ikke at odelægge julekalenderen for børnene. Men samtidig kan de have svært ved at skelne mellem fantasi og virkelighed," pointerer Peter Clausen.

Derfor mener han, det er en god ide, at lærerne går ind og tager ansvaret.

Hård konkurrence

Forældrene er typisk positive over for et historisk og læringsmæssigt indhold.

"De opfatter det som fornuftigt, selvom meget af det er fiktivt," fortæller Tem Frank Andersen og fortsætter:

"Forældrene køber eksempelvis mere merchandise, når de synes, det er et

godt koncept."

Tv-julekalenderen konkurrerer om børnenes opmærksomhed på lige fod med computer, mobil og DVD. Det er altså en vanskelig opgave at holde børnene foran skærmen. Ikke mindst efter film som Harry Potter og Ringenes Herre. Derfor kan børnene både deltage i konkurrence, finde spil på nettet og åbne en gammeldags papirkalender.

Tem Frank Andersen ser de forskellige tiltag som et forsøg på at skabe en totaloplevelse for børnene:

"TV2 og DR1 bliver nødt til at vurdere, hvad de er oppe imod og lave julekalenderen ud fra det," slår han fast.

cnissen@mail.djh.dk

JULEOPDATERING

Tekst | Janni Møller Thomsen

Alt hvad du skal vide om julekalendere

Med julen kommer alverdens traditioner, derunder også forskellige former for julekalendere. Men vidste du.....

At de første danske låge-julekalendere blev produceret af I. Chr. Olsens Kunstforlag i 1932.

At tredimensionelle papirjulekalendere, man selv skulle samle blev lanceret kort efter anden verdenskrig. I 1957 skulle man

samle en nisseraket inspiret af russernes runeventyr.

At DR sendte den første tv-julekalender i 1962 med tilhørende u-landskalender.

At skrabekalenderen fra Danske Spil, tidligere Dansk Tipstjeneste, blev introduceret i 1997

At Jullerup Færgesby med landeplagen "en tomat så rød som blod..." er fra 1974

At TV2 i 1990 første gang sendte julekalenderen med den dengang populære figur Trollderik.

At DR floppede gevaldigt i 1990'erne med "Hallo, det er jul", der skulle være efterfølgeren til succesen "Jul i Gammelby"

At den julekalender med laveste seertal og mest kritik nogensinde er "Den hemmelige tunnel" fra 1997. (Kan nogen overhovedet

huske den??)

At "Bamses Julerejse" i 1996 med Kylling og Ælling blev så dyr for DR, at de var nødt til at genudsende den allerede tre år efter.

At TV2 vandt seernes hjertet med "Skibet i Skilteskoven" i 1992, "Alletiders jul" med Pyrus i 1994 og dens opfølgere i Rigsarkivet og "Krummernes Jul" i 1996.

At TV2 i 1990 lancerede

"voksenjulekalenderen". Den første var "Jul i den gamle trædemølle" med datidens populære satirefigurer Flemming og Berit. (Peter Schröder og Søs Egelind)

At voksenjulekalenderen på TV2 blev skrottet fra år 2000 med henvisning til at håndboldtransmissionerne fyldte sendefaderne.

At DR1 og TV2 i 2003 pga. journaliststrejken fik råd

til at producere nye julekalendere. DR1 kom med "Nissernes Ø" og TV2 med "Jesus og Josefine", der var den første tv-julekalender, der tog fat i den religiøse baggrund for julen.

At TV2 kom med endnu en nyproduceret julekalender i 2005. "Jul i Valhal" bygget op om den nordiske mytologi.

At Inuk fra Nissebanden på Grønland i virkeligheden

hedder Malik. I dag er han 30 år og er ved at uddanne sig til helikopterpilot i USA.

At Freja fra Alletiders Jul dukkede op i medierne for få år siden og fortalte om sit sammenbrud efter at have medvirket i den populære julekalender.

jannimt@mail.djh.dk

OBS! | Hvorfor? Så længe dyret ikke lider overlast, er det fuldt lovligt at kæle for det.

KLARSYN | En aften med små prinser og alkoholfri drinks er åbenbart ret sjovt.

INTET SYN | Mette har oversider fundet fotografen. Sara smiler helt ved siden af.

FLUFFY | En mobil vaskehal til fjernstyrede biler. Kan man få undervognskyl?

Pinligt ædru og pinligt fuld på Broen

Illustreret Bunker sendte fire anmeldere til søs for at mærke stemningen på Århus' flydende fest af en båd.

16-årige på speed, narkohunde der snuser dig i skridtet og mistænkeligt lange køer til toiletterne. Forestillingerne er mange om børnefødselsdagen fra helvede, der hver weekend fejres på M/F Broen, det eneste flydende diskotek i Danmark. Men Bunkers udsendte anmeldere var mere end positivt overrasket over niveauet på festfærgen. Eller det vil sige den ene halvdel af anmelderne – de to ædru fyre. Den sidste halvdel – de to beduggede piger – delte ikke mange roser ud. Illustreret Bunker bringer her de to holds indtryk.

Det ædru hold

Der er ingen tvivl om, at det koster meget at renovere en motorfærge fra 1954, der i 10 år har været brugt som diskotek i en by med 300.000 mennesker. Men seks millioner danske kroner er måske lige at skyde over målet, når det viser sig, hvad de har fået ud af det på Broen. Det er i hvert fald den tanke, der melder sig, når færgens indgangsparti åbenbarer sig.

De små prinser

Kunstige planter, magtesløst grimme lamper og lam Ærlige Bent-humor på væggene i form af en sjælden kreation, hvor to brystet byder en velkommen indenfor.

Men når først man er indenfor, så er det svært ikke at more sig, selv når vandvognen skal køres sikkert hjem senere på natten.

Små prinser og endnu mindre prinsesser vimser

rundt og køber Cult Shakers i baren hos tendere, der tydeligvis sætter deres lid til indgangspersonalets ID-tjek-kundskaber. Men de skaber en stemning de små prinser i deres spidse sko og stramme bukser. De bopper op og ned i sofaen, som om den gamle Kalundborg-færge atter var taget på togt i Kattegat. De end ikke nærmer sig den øretævefaktor, som Broen for få år siden førte som registreret varemærke på lige fod med den tynde fadøl.

Basso

I sommer blev en gennemrustet og nedslidt festfærge lagt i dok, og et par måneder og seks millioner kroner senere var en ny "M/F Broen" klar til at byde velkommen til Århus.

Måske er en af grundene til den sikre og velkomne atmosfære, der indsats og image-ændring, som Broens bestyrer "Laks", hvis borgerlige navn er Thomas

Gielfeldt, har været med til at gennemtrumpe på det flydende diskotek.

"Vi gør en kæmpeindsats nu. Alle toiletbrætter bliver indsmurt i WD-40 (oliebaseret smøremiddel -red.), som sikrer, at ingen kan tage stoffer derude, og vores narkohund, Basso, sørger for, at vi kan tage problemerne i opløbet."

Efter den nye stil på Broen har "Laks" i hvert fald kunne notere sig en tydelig fremgang i tælleapparaterne på omkring 500 mennesker per weekend i forhold til for bare et par år siden.

Bildækket gynger

En ældre herre fra Århus Skibsværft, der denne aften holder julefrokost på Broen, bliver en smule knotten over, at den kvindelige DJ ikke har 'country and western'. Alligevel er der rigelig gang i festen. Der bliver danset og svunget blotlagte kropsele i sikker stil.

Grease Megamix, Bryan Adams og Last Christmas er altid garanter for en fest, om end den bliver noget forudsigelig.

På det gamle bildæk en etage længere nede begynder den gamle færge for alvor at vise tænder. Her sørger et stort dansegulv og stilsikker pendlen mellem house og Århus-rap for, at dette diskotek bevæger sig ud over det provinsielle og ind i den liga af natklubber, der minder dig om, at du ikke er i Skorpion eller Odder, men i Danmarks næststørste by.

Det er en forfriskende kontrast til mange af Århus' bar-café-diskotek-restauration-pub-livemusik-multi-hygge-steder. Der er tale om et diskotek, man ved, hvor man har. Ædru eller ej.

Vi tillæder Broen:

miles@mail.djh.dk magnusbjerg@mail.djh.dk

Det fulde hold

Hvordan skriver man en artikel om en aften, man ikke husker? Man laver naturligvis en båndudskrift (uden selvanalyse) af indholdet på sin mobil-diktafon.

I køen, mens vi venter på "Laks" – Broens bestyrer i aften, kl. 00:55:

S: Så er vi på vej på speedbåden, yeah!
M: Speed, speed, speed, speed, speedbåden

S: Ej, hvor er det meget spyt, man kan få på sin skærm.
M: Det er ikke, fordi jeg normalt spytter så meget, men det er bare meget svært, når man er meget fuld, at sige "speed, speed, speed, speed speedbåden."

S: Så Mette, nu har du karantæne fra telefonen, så det bliver kun mig, og det bliver fedt!

I baren, kl. 01:16

M: Bartendere. Der er fem, i mørkt tøj, de har forklæde på. Lækre.
S: De skulle ikke gå rundt om vores seng to gange da.
M: Det kan godt være, de

ikke er så effektive, men de er fandme lækre. Yeah! Techno, techno, techno.

På rundtur, kl. 01:23:

M: Hallo!!! Den her båd fortsætter jo bare. Op ad den ene trappe, ned ad den anden, og den fortsætter bare. Der er sindssygt mange dansegulve. Her er stemning, her er folk – man kan godt mærke, de er lidt poppede, men...
S: Hvad sker der for, at jeg ikke har slips på? Det skal man have her, åbenbart.

M: Jamen, det er jeg også lidt i tvivl om. Men jeg tænker, at måske skulle jeg have været nogen

med slips på, ellers havde jeg ikke været fræk nok.
På dansegulvet, kl. 01:58:
S: Jeg er hægtet af. Mette står og danser doggystyle med en neger. Det er for fedt. Work it baby, work it.
S: En flot fyr dukker op ved siden af mig – han er én meter høj og affarvet. Jææhhh, det er Krumme!

På vej på toilettet, kl. 02:02:
M: Jeg forsøger at komme på toilettet, men bliver stop-

pet af en fyr, der danser rimelig besynderligt med mig og bare holder fast i mig og siger: "Du' for niice".
S: Nå, var det det, han sagde?
M: Og jeg siger: "Yeah, baby, men er det okay, jeg går ned og pisser?"
S: Men jeg vil lige sige noget. Den trappe er ikke for hvide mennesker!
M: Men til gengæld vil jeg lige sige, at sætningen "Er det okay, jeg går ned og pisser?" tændte ham rimelig meget af.
S: Jeg troede, det var et scoretrick, der virkede hver gang.

På toilettet, kl. 02:04:

Sara sidder helt alene og venter uden for de meget nydelige toiletter og får indsunget følgende improviserede "rap":

Vi er på Broen på Broen, jeg sidder nede på toilettet og chiller. Der er mange grimme piger – de ligner sgu en chinchilla. De tror at leopardskin, det er mega in.

Jeg siger, fuck dig du sgu ik' en ordentlig kvind!
Det er et fedt rim, jeg lige får fyret af her i aften Ja, hvis der er noget, der hedder dårlig smag, så har de sikkert haft den.

For de for nederen' og jeg har federen' - på. For jeg på Broen - det sejt - det sådan det er Lad vær' at komme tilbage på en hverdag – for der er

her nederen!

I VIP loungen, kl. 02:33:

M: Så er vi kommet i VIP – jeg er kommet ind på mit pressekort og Sara kom ind, fordi hun var for lækker. Generel stemning: total techno, hiphop, freak, fucked up på speed. Kvindene er billige og mændene er pumpede og ser dumme ud. Det holder slet ikke herinde, tak!

Flugten, kl. 02:38:

M: Nu vil vi gerne hjem, men hvordan helvede kommer man ud af den her freakin' båd?
S: Jeg kaster mig ud over rælingen!
M: Jamen, hvis vi da bare kunne finde rælingen. Vi kan ikke finde en skid – der er stive mennesker alle vegne. Gå efter frisk luft – go go go!

Der var ikke mange rosende ord fra pigerne til Broen på den vippende aften. Men efterfølgende er de kommet i tanke om, at de vist egentligt havde det ret sjovt.

De tillæder Broen:

mbrieck@mail.djh.dk smchristensen@mail.djh.dk

Nye Kæledægger

Efter en beskidt og langtrukken valgkamp

stod det mandag den 4. december endelig klart, at Niklas Krigslund og Niels Krosgård bliver de nye redaktører på bagsiden i Illustreret Bunker. Kriterierne for de nye bagside-redaktører var fra starten soleklare: der var brug for folk, der hed noget med "N" til fornavn, og da 2. semester ikke kan levere én eneste elev (m/k), som lever op til dette, så blev Bagsidens nuværende besætning tvunget til at kigge nedad for at finde arvtagere.

Vi takker for de mange (jo, der VAR faktisk flere!) ansøgninger, som gav anledning til både smil og tårer. Utraditionelle metoder som afpresning, underskriftsindsamlinger og sågar nogen-billeder var taget i brug, og det tjener bestemt Niklas og Niels til hæder, at de afstod fra det sidste! Ved hjælp af hacking bringer vi her på Bagsiden et lille indblik i de kære nyes forskruede liv og hverdag.

Mailkorrespondance mellem Niklas og Niels - Søndag den 10. december

Hej Niklas,
Det var den bagside vi kom fra. Hvad synes du den skal indeholde? For mig betyder det ikke så meget, bare vi bliver berømte. Ligesom Jeppesen, han er så hip. Lad os håbe vi fortsætter i broadsheetformat, så er der et god plads til vores egoer.

Hej Niels,
Udhængning og personlig hetz uden nogen som helst journalistisk kvalitet. Personangreb, gerne uden hold i virkeligheden. Jeg vil udforske hele den forsømte genre, der hedder injurier. Og vi starter med dig, Niels. Lad os få savet benene af den skammel, der er Niels Krosgård. Hvad siger du til det?

Injurier er et fantastisk journalistisk krydderi, men hetz mod mig, der nedlægger jeg veto. Alle andre er jeg med på. Vidste du at BT ligger inde med billeder af Fogh i dametøj, lænket til en politibil? Vi bringer dem sgu. Og Muhammedtegninger, masser af den slags. Vi skal være en blanding af Flemming Rose og Michael Jeppesen - fred være med dem. Lad os minimum bringe en Muhammedtegning i hvert nummer. Ok?

Umiddelbart lyder det fint, jeg er bare ikke særlig god til at tegne. Jeg undrer mig over, at hele 1.semester er baseret på tre videoer, som John Cleese har lavet en gang i 80'erne. Kan vi skrive om det? John Cleese er lun og spidsfindig. Ligesom Flemming Rose. Jeg kan faktisk allerede mærke overskægget gro. En.. snegl?

Men Niklas, jeg kan da heller ikke tegne. Vi lader læserne gøre det. Tegnekonkurrence, det er sjovt. Det siger Rose selv. Helt seriøst, så mener jeg, det er vores job som bagsideredaktører at nedbryde tabuer. Islam er, inden for satire, det største tabu, vi har lige nu. Så there we go. Det skal nedbrydes via vores bestandige fokus på sagen. Det er kun jøder, som forsvinder hvis man ikke taler om dem, tabuer gør ikke. Angående Cleese, jeg er enig.

Du er i hvert fald ambitiøs. Jeg troede mest, det bare var noget med at svine folk til. Hvad med månedens brandert? Jeg hører din torsdag kunne være en kandidat. Gider vi det her?

Åh Niklas,
Nu er du der igen. VETO blev der sagt. Derimod kan vi sagtens køre på dig. Hvorfor er det nu lige, du ikke vil gense hende fra forleden? Men det er selvfølgelig ikke min sag. Svinere er jeg klar på. Bliver nødt til at smutte, skal op på skolen og lave noget til den der avis, du ved nok. Ambitiøs eller ej, det bliver sjovt.

Hej Niels,
Jeg tror faktisk ikke, jeg gider være med.

Sød musik i Lille Audi

I fredags dannede Lille Audi rammen om undervisernes julefrokost. Humøret var højt. Temperaturen det samme og i en grad, så det drev ned ad væggene. På grund af den ophedede stemning var lærerne nødt til at lade døren stå åben for at lufte ud af svedlugt og amoriner. Derfor var det heller ingen kunst for Bagsiden at komme i besiddelse af aftenens karaoke-setliste:

TV2 Teddy får en storebror

De studerendes krav til praktikstederne er steget markant gennem de sidste par år. Aftalerne foregår nu i langt højere grad på de studerendes præmisser. Det kan Bagsiden nu afsløre efter at have set bare et par kontrakter fra novembers Panikdag.

TV2 Danmark starter en ny kanal. Som den praktik-søgende påpegede manglede der noget til målgruppen mellem Teddy og Charlie. Så fra 1. februar blænder stationen op for TV2 Petter. Her er der gode råd til alle, der gerne vil være med på moden. I første program kan du lære hvordan du får dig skruet ned i for småt tøj og putter resten af vaselinen i håret. Til sidst er der også tips om hvordan du klarer dig gennem skoletiden på en

absolut minimal indsats.

I dette tilfælde var det praktikantens egne krav, der blev indfriet. På andre praktiksteder er ændringerne sket helt af sig selv. Vores egen chefredaktør fik, med lidt gambling, plads på en landsdækkende avis, der nu må ændre navn til Særlinger.

Bertel Haarder nåede da også kun at skule til den nye kunne praktikant før han fluks fik ændret navnet på sin arbejdsplads til Under-tøjsviningsministeriet. Efter erhvervelsen af deres ikke særligt snakkesalige praktikant kom det helt naturligt at Månedsmagasinet M! måtte skifte navn til Mmm...

bagsiden@mail.djh.dk

Juleaften med pels og skæl på bordet

Efter en meget lidt omfattende rundspørge kan Bagsiden nu afsløre, at prægtige dyr som and og gås er vippet af pinden som danskernes favoritspise i den søde juletid.

I stedet har hr. og fru Danmark fået smag for eksotiske sager, lyder det fra Calles Dyrerige i Aalborg. Her sælger man flest akvariefisk i juletiden. Hos Bonnie Dyrcenter i Silkeborg ryger der flest hamstre og marsvin over disken i december måned, oplyser forhandler Finn Sørensen. Velbekomme!

bagsiden@mail.djh.dk

24 timer med... Thrasher

virkelig giver ejerskab til de forskellige grunde. Tre aktivister ryger i totterne på hinanden efter en heftig diskussion om ejerforholdet af 'Vimmelskafet'. I mellemtiden besætter jeg det meste af spillepladen, men ryger så i fængsel efter et latterligt 'Prov Lykken'-kort. Regeringens magtlederlighed griber om sig!

Bagsiden har denne gang fået lov at følge Thrasher, der er en af de autonome unge fra Ungdomshuset på Jagtvej 69:

10.03 Jeg vågner til lyden af P3's radioavis. Vi unge aktivister bliver ikke nævnt med ét ord.

10.17 Der indkaldes til stormøde i Ungdomshuset som følge af den sloje presedækning. Vi bliver enige om, at det er Bipper og Ricky som står får brygning af kaffe i denne uge samt bægning af kager indeholdende euforiserende stimulanter (hashkager, red.).

Desuden vedtages det, at vi skal besætte en ny tilfældig bygning. Både et busskur på Amager og Bio 6 i Istedgade er på tale.

13.33 Vi spiller Matador, men må hurtigt afbryde spillet, da der opstår uenighed om, hvorvidt skoderne

15.03 Radioavisens på P3 har denne gang et kort indslag om os. Et eller andet kristent ævlehedsvener at kunne gøre krav på vores "Unger" bare fordi, at hun har købt ejendommen.

16.12 Omfanget af skaderne fra Matador-spillet uheldige udvikling er nu gjort op: i alt syv piercinger blev fået ud af brystvorter, læber og øjenbryn. Vi beslutter at fordele piercinger hinanden imellem så ligeligt som muligt.

18.08 Vi besætter et nedlagt landbrug syd for Næstved.

18.14 Vi forlader det nedlagte landbrug igen pga. manglende mediedækning

20.10 Alle brugere samles til kaffe og kage i "Unge-ren". Kagen bliver en stor succes, især fordi at Ricky har brugt noget af sin neongrønne hårfarve som glasur. Det ser vildt fedt ud og giver desuden kagen er ret så bevidsthedsudvidende effekt!

22.30 Barrikadevagterne på natholdet moder ind. Jeg er fritaget for tjeneste i dag, så jeg snupper en islandsk sweater og et partisaner-halstørklæde fra dyngen i hjørnet og vender hjemad.